

USARE

İKİ AYLIK KÜLTÜR SANAT EDEBİYAT DERGİSİ • 2017 • SAYI: 12

YALÇIN YÜCEL • M.NEDİM TEPEBAŞI • CELALETTİN KURT • AYŞE DAĞLIOĞLU KAT
MUSTAFA OKUMUŞ • HANİFİ YILMAZ • RASİM DEMİRTAŞ • HIZIR İRFAN ÖNDER
HARİKA UFUK • İHSAN YÜCEL • FİGEN MELTEM HİÇYILMAZ • A. İHSAN KEKEÇ
GÜLÇİN ÇINAR GÖKÇETEPE • HÜSEYİN GÖK • İBRAHİM KILINÇ • FÜSUN
BUDAKOĞLU • DERYA BAYTON • BAHRİ YILDIRIM • KÜBRA DERYA ZORKUN
GÜNZİ DEMİRCİ • EMRAH KIZILDAĞ • GÜL MİMSİN • CELİL ÇINKIR • ORHAN VELİ
KANIK • BELKİS CİĞER • AYŞE TEZCAN ANÇEL • AYTEN ERSOY

İKİ AYLIK
KÜLTÜR EDEBİYAT
VE
SANAT DERGİSİ

ISSN: 2149-1682

Sayı: 12

Sahibi:

Ebrar Vakfı adına
M. Nedim Tepebaşı

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:

Yılmaz Akçakale

Genel Yayın Yönetmeni:

Yalçın Yücel

Yayın Kurulu:

Yalçın Yücel
M. Nedim Tepebaşı
Hacı Ali Özturan

Sanat Danışmanı:

M. Nejat Karpuzoğlu

Kapak Fotoğrafı:

Yalçın Yücel

Dizgi-Tasarım:

Mehmet Aksoy

Adres:

Mimar Sinan Mahallesi
Bediüzzaman Bulvarı
Hamle Sitesi A Blok Kat:1
Kahramanmaraş

İletişim:

M. Nedim Tepebaşı
nedim.tepebasi@hotmail.com
0542 635 7728

Yalçın Yücel:

0533 636 4513
0506 659 7999
yalcinyuc@gmail.com
Posta Kutusu: 15-K.Maraş
www.yalcinyucel.com

Usare Dergisi Temsilcileri

Harika UfukAdana
İhsan YücelTekirdağ
Murquzov Kenan AydınAzerbaycan
Gülçin Çınar GökçetepeAnkara
İbrahim Kılınçİstanbul
Fusun BudakoğluBursa
Güniz Demirciİzmir
Figen Meltem HiçyılmazTrabzon

Basım Yeri:

Adres:

İsmetpaşa Mahallesi Dedeade
Caddesi No:8/B
KAHRAMANMARAŞ
Tel.: 0.344 224 15 15

İÇİNDEKİLER

Yalçın Yücel.....Kadınlar.....Deneme.....	1-2
M. Nedim Tepebaşı.....Birbirini Anlamayanlar.....Deneme.....	3-4
Belkis Çiğer.....Resim.....	4
Celalettin Kurt.....Aydiba -I-.....Şiir.....	5-6
Ayşe Tezcan Ançel.....Resim.....	6
Yalçın Yücel.....Dudakların Titrerdi Yüreğimde.....Şiir.....	7
Ayşe Dağlıoğlu Kat.....Başlıksız Şiir.....Şiir.....	8
Mustafa Okumuş.....Eğitimde Tekdüzelik.....Deneme.....	9-11
Ayşe Tezcan Ançel.....Resim.....	11
M. Nedim Tepebaşı.....Anne Olmak.....Öykü.....	12-14
Belkis Çiğer.....Resim.....	14
Hanifi Yılmaz.....Zaman Sende Misafir.....Şiir.....	15-16
Rasim Demirtaş.....Kar Aşıkâr Aşk Bayrakları.....Şiir.....	17
Hızır İrfan Önder.....Kelek Çıktı Hayat-Çiğnetmem.....Şiir.....	18
Harika Ufuk.....Paslı Posta Kutusu.....Şiir.....	19
İhsan Yücel.....Gerçek Değerler Geç Anlaşılır...Deneme..	20-21
Figen Meltem Hiçyılmaz.....Hüzün Vardı Yüzünde....Öykü.....	22-23
Ayten Ersoy.....Resim.....	23
Ali İhsan Kekeç.....Türk Destanı.....Şiir.....	24-26
Gülçin Çınar Gökçetepe.....Belki de.....Şiir.....	27
Hüseyin Gök.....Vera'ya Yürüyüş.....Şiir.....	28
Harika Ufuk.....Merhaba Hayat.....Deneme.....	29
İbrahim Kılınç.....Bahtabakan.....Öykü.....	30-31
Fusun Budakoğlu.....Karanfil Ve Gül.....Şiir.....	32
Derya Bayton.....Karga.....Şiir.....	33
Bahri Yıldırım.....Sensizlik Duvarları.....Şiir.....	34-35
Kübra Derya Zorkun.....Kargaşa.....Şiir.....	36
Güniz Demirci.....Yürü Git Buralardan.....Şiir.....	37
Ayten Ersoy.....Resim.....	38
Emrah Kızıldağ.....Bu Bir Kara Sevda Hikâyesi.....Şiir.....	39
Gül Mimsin.....Adalet.....Şiir.....	40
Celil Çınkır (Delibal).....İsmikan Sultan.....Şiir.....	41-43
Gülçin Çınar Gökçetepe.....Dünden Bugüne Usare.....	44-48
Orhan Veli Kanık.....Galata Köprüsü.....Şiir Arka Kapak içi	

Yazıların yasal sorumluluğu yazarlarına aittir.

Usare Dergisi Ebrar Vakfı Kültür yayınıdır.
Bu dergi ticari amaçla yayınlanmamaktadır.

Dergimiz, elden temin edemeyenlere talepleri doğrultusunda
posta ücretini ödemeleri durumunda adreslerine gönderilir.
Posta ücreti yıllık 50 TL

KADINLAR

Kim ne derse desin, kadınlara sonsuz saygım, sevgim var. Çocuk doğuran, bakıp büyüten, aş pişiren, bir evi çekip çeviren onlar değil midir? Onca yükün altında ezilmişlikleri yetmezmiş gibi bir de küçük görülüp ötelenmeleri yok mu? Tüm bunlara karşın yıllarca direnmişler. Ezikte olsa yürekleri, o suskunluğun içinde yine de gülümsemişler yüzümüze. Ekmeğini yediğimiz, sularını içtiğimiz kadınları nasıl farklı görebilirim ki? Erkekleri de doğuran büyüten onlar değil midir? Kurtuluş Savaşını bir anımsayacak olursanız, orada da kadınları görürsünüz. Sırtlarında erzak ve top mermileriyle cepheden cepheye koşan kadınlarımızı... Ve hangi düşüncede yoksultlar ki? Halk ve divan edebiyatımız sevgililerin övgüleriyle doludur hep.

-Yok bu şehir içre senin vafettiğin dilber...

-O kadar inceydiler, dokunsan dağılıvereceklerdi sanki...

-Elma yanaklı, kiraz dudaklı, ahu bakışlı, servi salınlı, keman kaşlı...

Bazı yazarlarda ise konu çoğunlukla kadın üzerinedir. "Kadınlar olmasaydı, şiirlerim öksüz kalırdı" diyor Cemal Süreya.

Kadını erkeğin tutsağı gibi gören, onu insan bile saymayan toplumlar uygarlık alanında geri kalmış toplumlardır. Uygarlık alanında başa-

rı kazanmış ileri uluslar, kadına en çok önem veren, onların değerlerini gereğince tanıyan toplumlardır. İşgücü, toplumların gelişmesini, büyümesini etkileyen önemli etkenlerden biri olduğuna göre, kadının işgücü birikimindeki önemi de bellidir. Gelişme zorluğu çeken bir ülkede kadın, mutlaka yararlı bir konuma getirilmelidir. Kadınların yıllar yılı dış dünyaya kapalı tutulduğu ülkelerde, kadın ikinci sınıf bir vatandaş olarak görülmüş ve ezilmiştir. Bu haksızlık karşısında sesini çıkaramayan, çıkar-sa da bir şey elde edemeyen kadınlar, çağların ışıklanması ile biraz olsun hak elde etmeye başlamışlardır. Fakat tüm bunların ardından bu kez yeni sorunlar ortaya çıkmış, kadınların sorunları yine ağlayan bir köşe olarak kalmayı sürdürmüştür.

Kadının çalışma yaşamında olmaması çağdaş düşünceye de ters düşen bir konudur. Kadın ne denli çalışma içinde olursa kendine güveni de o denli artar. Bu güven, toplumsal güveni de güçlendirir. Ortaya çok daha başarılı ve mutlu bir yapı böylece çıkar. Bilinmelidir ki kadınsız bir uygarlık, bir yanı aydınlanmayan bir salon gibidir. Kadın bir mal değildir. Çalışma eşitliği bu durumun ortadan kalkmasını sağlamıştır.

Kadınlarımız dedik, sahiplenmeye çalıştık.

Uzunca uğraşlardan sonra ne yazık ki geldiği-miz şu çağda bile tutuk düşünceler peşindeyiz çoğumuz.

-Deniz; kadın gibidir, hiç inanmak olmaz ha...

-Bir kadına inanma, sana gerçeği söylese bile.

-Söz mü? Erkek sözü mü?

-Erkekler de yalan söylerler elbet; ama kadın-lar kadar değil.

Bu sözlerin bazıları toplum içinden, bazıları da yazarların sözcük dağarcığından. Bunlardan söz ediyorum, çünkü kendimize karşı düştüğümü-z tersliği ortaya koymak istedim. Kadınları-mız derken acaba içtenlik taşıyor mu bu sıcak-lığımız? Sen tut, kadınları yalan üreten bir canlı olarak gör, sonra da onu sahiplenmeye çalış. Olacak iş değil bu durum. Acaba kadınları yalan söylemeye iten durum nedir? Hiç düşündünüz mü? Düşünmek istemezsiniz elbet. Neden? Çünkü onları tüm bu yalanlara iten, zorlayan biz erkekleriz de ondan. Bugün, Rene Lobstein'in, "Kadın, bir tüccarın zenginliğini yerleştirebile-ceği en iyi vitrindir." Sözü eskisi kadar geçerli midir dersiniz? Carcinus ise "Bir kadının kötü-lüğünden söz etmek de niye? Kadın olduğunu söylemek yetmez mi?" derken düşüncesi nasıl bir durum içindeydi acaba? Kadın düşmanlığı-nın dayandığı birçok neden düşünülrse: aşk kırgınlığı, ihanet, iftira... gibi. Görüldüğü üzere bazı açıklıklar sorunu aydınlatırlar sanırım.

Kabul etmek gerekir ki, kadınlar erkeklerden daha duygusal bir yapı gösterirler. Hüzünler, acılar ve sevinçler, kadınları erkeklerden daha derince etkilerler. Kadınların en zayıf yönleri de budur: duygusal zayıflık. Bir de olumlu yönü var bu durumun. Kadını ana kılan, sevgili kılan, üstün kılan da bu olumlu yanıdır bence. Burada Alexandre Dumas Fils'in bir sözünü de etmeden duramayacağım; "Bütün kadınlar beğenilmeyi çok isterler, kendilerine saygı gösterilmesine o kadar alırsız etmezler." Belki de bu yüzden bu kadar telaş içindeler. Göze çarpan renkler, bo-yanmalar, başkalarından ayrılma çabaları...

Kadınlara yapılan haksızlıkları yine birçok kadın yazarımız kaleme alıp savunmuşlardır. Onları bu yola iten kadın olmalarından değil, insan yanlarının başkaldırmasındandır. Bir insa-nı çökerten, çoğu kez duygusal yanların ezikliği-dir. İş yaşamına giremediği, ev ekonomisine bir katkı sağlayamadığı için kendisini erkekten ge-

ride gören kadının, haklarını tanıyabilmesi için sorunlarını da iyi tanınması gerekir. Bu yöndeki bilinçlenme ancak bu düşünceyle ortaya çıkar. Anadolu'nun çorak toprakları üzerinde çalışan, güneşte kavrulan, elleri yarılan, ayakları çatla-yan kadınlarımız, temeli güçlü bir sahiplenmeye-le çıkışlarını sürdürebilirler. Yeter ki direnmeleri sabırla sürsün bu yolda. Kadın şairlerimizden Gülten Akın bu direnmeyle ilgili görüşlerini şöyle dile getirir: "Kadınlığımı genel insanlık içinde bir yere oturtuktan sonra çıktım yola. Hayatımı gündelik süpürüp silmelerimin, çocuk giydirmelerimin karmaşasında inceledim. Ya-zarken kendimi değil, tüm kadınları yazıyor ve savunuyorum.

-büyücü değiliz

-bir solukta

-değiştiremiyoruz

-akarken akarken yanımızdan

-ırmak değiştirir umuyoruz

BİRBİRİNİ ANLAMAYANLAR

Çok mu zordur ki bazı insanlar ya da bazen insanlar birbirlerini anlamazlar? Ölüm hariç, insanın üstesinden gelemeyeceği hiçbir iş nerede ki yoktur hâlbuki.

Böyleleri de vardır elbette; hiç de zor olmayan işleri zor hâle getirirler, ya da hemen her işi zor olarak görürler.

“Beklentiler tek taraflı olduğunda dengelerin bozulacağını neden anlamıyorlar bu insanlar?” diye bazen kendi kendime soruyum. Birbirimize de bu soruyu sormalıyız bence ama cevabını da arayıp bulmalıyız, sonra da çözümü ortaya koyup, rahatsızlık veren bu oluşumu düzeltmek için çabalamalıyız, ama kırıp dökerek değil, tedavi edercesine, hep birlikte yapmalıyız bu işi.

Böylelerinin her geçen gün sayılarının artıyor olması, başkalarını bilmem ama açıkçası beni tedirgin etmektedir. Düşünsenize, etrafınızdaki herkesin aynı beklentide olması nasıl bir netice getirecektir? Nitekim hayatın akışı içerisinde bu durumu, lambalar yanmadığında, trafikte yaşanan karmaşa ve saygısızlıklarda görüyoruz sürekli.

Kendisinin anlaşılmasını bekleyen kişi/ler, başkalarının da aynı duygularla anlaşılacak isteyeceğini, bunun da bir kaosa dönüşebileceğini bilmeli ve hesaba katmalıdır değil mi?

Tek taraflı beklenti, mütevazı kişilere denk geldiğinde, nadiren olumlu tepki görse de her zaman iyi netice vermez ki. İnsanlardan çoğu, kişilerin bencilliğini taşıyamazlar sonra, ağır gelir. Bu yük; “benim” diyen adamlara bile ağır gelir.

Başkalarının kendisini anlamalarını isteyenler, insanlar arası sosyal ilişkilerin, bir beden uzuvları arasındaki ilişkilerden bir farkının olmadığını anlamayanlardır genelde. Neden diye sormayın lütfen! Kapalı kalmasın gene de söyleyeyim; kültür ve bilgi bakımından toplum hayatımızda büyük obruklar oluştu da ondan, var mı dahası? Toplum olarak, bir kısım âfetlerden korunmak için beldemizin etrafına ördüğümüz kültür surlarımızı ellerimizle tahrip etmeye başladık işte.

Sosyal hayattaki eksikliklerin ya da rahatsızlıkların, bedensel rahatsızlıktan bir farkı yoktur hâlbuki, hatta daha da vahimdir. Şu bakımdan diyorum bunu da; sorumluluk açısından elbette ki bir fertle ilgili diğerlerinin sorumluluğu vardır, ancak bu, ilk başta en yakınlarını ilgilendirir. Toplumsal rahatsızlıklar öyle mi? Toplumsal sorunlar belki bir ulusu, belki de bütün insanlığı kapsayacak kadar geniş alana yayılır ve etkisi altına alır, dolayısıyla herkesi ilgilendirir. Bun-

lar söylenmek zorundadır. Söylenmediğinde ya da “Aman sen de!” denildiğinde, kişiselden öte toplumsal rahatsızlıklar peş peşe birbirini kovalayacaktır. Dolayısıyla insanlar arasında böyle bir sorun yaşıyorsa ya da yaşanmaya başlanmışsa bunun sebepleri araştırılıp çözülme kavuşturulması gerekmez mi? Hatta bunlar, eğitim ve öğretim konusu olmalıdır.

Toplumun bu kadar dağılmışlığında/ dağılma eğilimi göstermesinde, herhalde kişilerin, daha çok başkaları kendilerini anlasınlar isteğinden kaynaklanan bir durum vardır, başka ne olabilir ki? İyi de kişi, başkaları kendisini anlasınlar isterken, kendisi de başkalarını anlaması gerekmez mi? Kişisel sorunlara çare bulunmadığında, bu sorunlar, toplumsal sorunlar haline gelir, tıpkı yaşadığımız zaman gibi.

“Birimiz hepimiz, hepimiz birimiz.” gibi sözler kadar işlerimiz de güzel ve yaşanılır olmalıdır. Gerçek anlamda hepimiz birimiz, birimiz hepimiz

miz olalım ki birbirimizi anlamış ve bütünleşmiş olalım değil mi?

İyi bir toplum oluşturabilmek, bu alanda verilecek emekle orantılıdır, tıpkı bir sanat eseri meydana getirmek gibi.

Diploma sahibi olmakla bazı güzellikler yaşanmıyor, etrafımıza bakındığımız zaman bunu görebiliyoruz, görebiliriz de hemen ve her zaman. Bir şeyler kazanırken bir şeyleri kaybetmek kazanç değildir. Sosyal hayatta da insanın bir tarafı tüccar gibi olmalıdır, affedersiniz kumarıcı gibi değil. Kâr hanesi, maddi ve manevi daima yükselmeli ki kâr edildiği belli olmalı ve faydası görülmelidir. Kazanırken kazandırmasını da bilmelidir insan.

Aslında kişinin, başkalarının kendisini anlamasını beklemesine de gerek yoktur, biraz da beklenti içerisine girmeden önce empati yapabilmelidir bu durumda olanlar, elbette ki yanlış davranışta bulunmamak için.

Celalettin Kurt

AYDIBA -I-

Duy ey, gönlünü gönlüme yurt edindiğim sevgili
Hasretin büyüse de, hep tazeliğinde duruyor sevdan
Ah! Adını ne zaman ansam esriğin oluyorum
Sesleniyorum dağlara, ünleniyorum pür feryat
Dağlar duyuyor, sular duyuyor, gökler duyuyor da
Dağların yücelerinde figânım buluyor da yankı
Bilmem ki uzaklardan; duyuyor musun sesimi sen

Ah! Ne fırtınalar yaşadım, ne görklü kasırgalar
Devrildim, düştüm, kalktım sensizliğinde senin
Kendimi kendime sordum, beni târif et diye
Bir târif bulamadım, târif istemekten yoruldum
Kimi zaman yargıladım, sorguladım kendi kendimi
Öyle günler oldu, yargıcı oldum kendi kendimin
Çektim ıslah olamayan nefsimi, darağacına ben

Gün oldu, kaçtım kalabalıklardan çıktım dağlara
Dağların koyaklarından, yüreğime sular içirdim
Şakıyan meri keklik seslerine akort ettim sesimi
Hasret türkülerimi dağlara, taşlara armağan ettim
Hüznü çepeçevre kuşandım, rüzgârların ılık sesinde
Sorguların, yargıların içinde kaldımsa da yapayalnız
Dibâcesi güller kokan aşkı, dağlarımda yetirdim

Ben, dağ çiçeklerince büyütürken sevdamı nazlı nazlı
Bazen utandım gül yapraklarına yazdığım şiirlerden
Mısraların yangınına düştüm, boğuştum kelimelerle
Hercümerç oldum, düştüğüm sevdanın şiddetinden
Ellerim... Ellerim kanadı, mısralar battı ellerime
Ve gelip kargışlar girdi beynime, süflî düşüncelerle
Yine de sana ey sevgili! Bir tutamcık demet yaptım
Dağlarımın kayalarına kazdığım aşk şiirlerinden

Senden uzaklarda kalsam da, hâlâ yüreğimdeyim
Bunu böyle bil; kavlimin, sevdanın töresi böyle
Ah! Adını ne zaman ansam, hep esrik oluyorum
Yaprak yaprak soluyorum, ömrü kısa leylaklarca
Ahdimi boşluklara savrulsun diye yapmadım ki yâr
Aşkımı ben, hesap cetveliyle çarpmadım ki yâr
Yazan yazmış kararı, ne edersin, değişmez böyle...

DUDAKLARIN TİTRERDİ YÜREĞİMDE

Bir şarkı söylenirdi
Dudakların titrerdi yüreğimde
Zaman inceliş dolanırken beline
Gözlerinde bir telaş
Bir koşuşturma ki
Alıp da başını kaçacak gibi sanki sevgim

Bir şarkı söylenirdi
Dudakların titrerdi yüreğimde
Gece daha da koyulaştırırken rengini
Saçları düşerdi yıldızların üstümüze
Alıp okşardık tek tek
Ellerimizde bırakıp giderken ısıltılarını

Ve bilir misin ki
Aşk sahillerinde
Fırtınalar fısıldaşır durur kocakarılar gibi
Bu yüzden işte, şarkının sesi titrer yüreğimde
Bu yüzdendir belki de
Tırmalar içimi bir küçük hüzn

Yine aynı şarkıdayız
Yine bir günün ötesinde, dışındayız zamanın
Dinliyorum seni yorgun kalbimi uyararak
Sanki aynı akşamın heyecanı şu üstümdeki
Sanki kokun çekiştirip duruyor durmadan
Ve sen aynı şarkıyla sarhoş ediyorsun beni

Ayşe Dağlıoğlu Kat

BAŞLIKSIZ ŞİİR

Tütüyor yaslı sigaranda memleket
henüz sarılmamış parmakların
arasında ince ince sararmış,
hasretliği ipe atmışlar, kurumuyor o günden beri
.....kadın,
balıkazını koymuş pencereye
Aç desen açmaz ağzını, sulamaz,
'bir' pencereden yürüyüp geçenlere bakar durur
/ İstanbul
geçmez bir tek sözünden,
Sigarasını toplar, ceketini toplar
ve cebinde balkon 'ağıtları' tomar tomar
hep eşikte bekler uçmak için
.....akşam; vaktidir, geçme vaktidir!
balıkazında İstanbul/
bin kere kadın olur,
konuşamaz,
Adam gibi!

EĞİTİMDE TEKDÜZELİK

İnsanımız çoğu zaman kendini tanıma ve tanıtmada sıkıntı çekiyor. İletişim kurmakta, sorunlarına, sorumluluklarına, haklarına sahip çıkmakta, bölüşüm, bileşim ve toplumsal tepkilerinde zorlanıyor. Bu sorunun en önemli etkeni, küçük yaşlardan itibaren geleneksel aile ve çevre yapısı nedeniyle bireysel düşünme ve ifade etme özgürlüğünün yeterince tanınmaması, hatta baskı altında tutulması diyebiliriz.

Örgün eğitim içinde de öğrenci, olması gerektiğinde kendini tanıma ve kanıtlama özgürlüğüne sahip değildir. İlgilene ve yetenek alanlarına dönük bir eğitimden yoksunlar. Ezber eğitimin ağırlığı, onun kişisel değerlerini ortaya çıkarıp geliştirmesinin önünde önemli bir engel oluşturuyor. Bir yerde bu tek düzelik onun yeteneklerini de köreltiyor.

Kişiler, düşünme, algılama, ilgilenme, yaklaşım, girişim, tepki, çözüm, paylaşım ve bileşimde çok farklılıklar gösterirler. Bunlar onun doğasının gereğidir. Bu da bir zenginliktir kuşkusuz.

Bu farklılıklardan doğan zenginlik eğitimle geliştirildiğinde iletişim alanı beslenir. Bilgilenme isteği canlanır. Kültür ve görüş ufkunu genişler. Üretim çeşitlenir, artar. Bireysellikten toplumsallığa geçiş başlar, hızlanır. Sorunların bireysel ve toplumsal bazda çözümüne katkı sağlanır.

Çözümde toplumsal organize de kolaylaşır.

Eğitim sistemimizde çocuklarımızı bu niteliklere taşıyacak bireysel ilgi ve yeteneklerini yeterince öne çıkarıp, işleyip geliştirebiliyor muyuz? Geleneksel aile, çevre ve okul eğitimini tek payda yanlışlığından kurtulabildik mi? Onlara düşünme, konuşma, yorum yapma, katılma özgürlüğü tanıyabiliyor muyuz? Uygar bir kişilik kazanmalarına ne denli katkı sağlayabiliyoruz?

Sorulara olumlu yanıt vermekte (bir eğitimci olarak) oldukça zorlanıyorum, doğrusu. Aksine ailede, çevrede ve okulda tekdüze insan yetiştirme yanlışlığını sürdürüyoruz.

Farklılıklardan doğan zenginlikleri işleyip geliştireceğimiz yerde bunları tek payda da toplama, birleştirme yanlışlığından kurtulamadık. Çağdaş eğitimde olmaması gerekli bir yaklaşımla bireyselliği, bencilliği, çıkarıcılığı sıvırtmak toplum barışına ne katkı sağlar? Ya da toplumsal olgulara katılımcı değil, pasifize olmaya yol açmaz mı bu yaklaşım?

Kişilere ilgi ve yetenekleri doğrultusunda eğitim vermemiz onları ezberden uzaklaştırarak proje; araştırma, bilgilenme, deneme ve uygulamanın içine çekerek kişilik kazandırmanın gerekmez mi? Sanırım hep kolayı seçiyoruz. Daha baştan düşünmenin, tartışmanın, iletişim ve üretimin önünü tıkiyoruz. Emrederek, model

göstererek bir yığın ezber ve emanet bilgiyle belleği yormak kişiyi durağanlığa götürmez mi?

İnsanımızı tek düzede tutma yanlışlığımızı yeterince algılayabildiğimiz! sanmıyorum. Burada geleneksel yaklaşımların olumsuzluklarını yaşadığımız halde yetişkinler: “Bizim zamanımızda” diye başlar söze. Zamanın değiştiğini, sürekli yeni kavramlar, yeni değerlerin ve yaşama biçimlerinin oluştuğunu, geçmişi geleceğe taşımanın olanaksız olduğunu göz ardı ederek...

Farklılık bir kez insanın doğasında var. Beş parmağın bir olmadığı gibi. Var olan bu yeteneklerin bireysel düzeyde gelişimine, eğitimin yardımcı olması gerekirken bunu baskı altında tutma yanlışlığı niye? Bu, insan doğasıyla çelişmez mi? Kaldı ki insan çok değişken bir yaratıktır. Her gün farklı olguları kişiliğinde toplayan ve sürekli gelişen insanı, tekdüzede tutmak mümkün olmadığı gibi yanlış da...

Doğuştan getirdiği farklılıkları geliştirmek dururken, törpülemenin kişiye de topluma da bir yararı yok sanırım. Farklılıkları baskı yoluyla ortak bir paydada birleştirme yanlışlığından bir an önce kurtulmalıyız.

Ailede, çevrede, okulda, yönetim ve üretim kademelerinde ki olumsuz söylemler sır değil. Söz gelimi ailede; önce kıyasla yaklaşılar sorunlara: “Abini, ablanı örnek al, onun gibi ol. Biz senin gibiyken mum ışığında çalışırdık. Büyükler yanında oturamaz, konuşamazdık. Onlara soru soramazdık. Çocuk kısmı terbiyeli olmalı. Hani o günler? Zamane işte...”

Çocuk bir konuda söze karışsa ya da düşüncesini söylese yorum yapsa küçümsenir. “Senin aklın ermez. Başından büyük işe karışma. Sen daha çocuksun. Ağzın süt kokuyor. Ulu orta söze karışma. Uslu ol, sakın ha kimseyle tartışma, kimseye karışma. Sana ne, başını derde sokma. El âlemin enayisi sen misin? Adaletle yardımcı olmak sana mı kaldı? Sen öğrencisin, dersine çalış, başka şeyle ilgilenme. Sakın ha öğretmenini kızdırma! Öyle çok soru sorma, itiraz etme, gözüne batma. Kimseyi şikâyet etme, başkaları etsin, sana ne. Hak arayıp da göze batmak neyine, başkaları arasın. Bir hak verilirse sen de yararlanırsın. İşini bileceksin evladım

işini! Karda yürüyüp izini belli etmeyeceksin...”

Okulda da bu tekdüzelik devam eder. Genelde öğretmen ve yöneticinin: “Öğrenci dediğin şöyle olmalı, böyle olmalı. Bizim zamanımızda şöyleydi, böyleydi.” gibi kısır yaklaşımlarıyla, tekdüze insan yetiştirme yanlışlığı sürdürülür.

Bütün bu olumsuzluklar, işin kötüsü öğrencinin daha iyi yetişmesi ya da salt onun iyiliği için yapılır. Çocukların bireysel özgürlüklerinin ilgi ve yeteneklerinin gelişmesinin önüne sınırlar koyarak.

Çevre de pek farklı değil: Bir yerlerde daha genç birinin söze katılması, fikrini söylemesi, yorum yapması yadırganır. Yetişkinler, daha baştan sözünü keserler: “Senin yaşın ne başın ne? Bu işlere aklın ermez. Biz bu saçı değirmende ağartmadık. Bunca yaşlı başlı kişi varken sana söz mü düşer?” Genç, çoğu zaman bu tepki karşısında özür diler ve susar. İşin bir yanında saygısızlıkla algılanması, dışlanması da var. Geleneksel saygıda suskunlukla saygının özdeşleştirilmesi yanlışlığı sürüp gider.

Yetişkin yaşlarda üretim, yönetim kademelelerinde (özellikle kamu sektöründe) ast-üst ilişkilerindeki görüntü de bundan pek farklı değildir. Hatta daha katı diyebiliriz. Burada bir astlık-üstlük, memurluk-amirlik hiyerarşisi söz konusu. İşin ucunda işinden, ekmeğinden olmak da var. Buradaki söylem de pek farklı değil. Bir zincirin halkaları gibi. Öğütlerde hep cinlik, bireysellik ve bencillik var: “Dilini karnına çek. Eksikleri yanlışları söyleme. Kimseyi ele verme. Fincanın katırını ürkütme. El âlemin doğrusu sen misin? Kim yemiyor, kim içmiyor ki? Bundan şef hoşlanmaz. Müdür hiç bağışlamaz. Nene gerek, sen işine bak?”

Bu olumsuz yaklaşımlar özellikle kamu sektöründe görülür. Astan üste doğru herkes her şeyi toz pembe göstermekte yarışır, sanki. Eksikler, hatalar söylenemez, eleştiri yapılamaz. Yağcılığa varan bu tutum ve uygulama ile kamu sahipsiz kalır.

Politikada da pek farklı değil görüntü. Vatanş vekiline, vekil vatandaşına, bakanına, grubuna özellikle de liderine hep bireysel yaklaşır. Önde gelen bireysel çıkarlar olur. Ve-

kil seçmenin kişisel isteklerini karşılaştırmak ya oy vermezse, bakana hoş görünürken ya işini yapmazsa, grup kararlarına uyarken komisyon üyesi ya da bakan olma isteğinin öne geçmesi, lidere hoş görünmezse bir daha aday olamama korkusuyla benzeri beklentiler vekilin bile özgürlüğünü kısıtlar. Burada bile sınırları çizilmiş katı bir tekdüzelik yaşanır.

Kuşkusuz çağdaş eğitim sistemini doğru al-
gilayıp uygulayan aile ve okullarımız da az de-
ğildir. Yönetim ve üretim alanlarında çalışan
insanlarımız için de aynı iyimserlik geçerli ola-
bilir. Ancak söz konusu olumsuzluklarla ilgili
görüntüleri de göz ardı edemeyiz. Bunlar bizim
gerçeklerimizdir. Gönül ister ki onlar da olma-
sın dileği ile yaklaşmak gerekir soruna. O ne-
denle sorunları genelleme gibi bir amaç da söz

konusu değildir.

Bireysel özgürlüğün ve kişiliğin geliştirildiği
toplumlarda sorunlar karşısında toplumsal or-
ganize kolaylaşır. Kişiler haklarını, sorumluluk-
larını başkalarına havale etmezler. Konuşma,
tartışma, iletişim kurma yeteneği ve erki kaza-
nılır. Demokratik kurallar içinde ortak tepkiler,
(kırıp dökmeden) ortak sorunlarının çözümünü
kolaylaştırır, toplumun saygınlığı artar.

Tekdüzelikten kurtulup kişisel özgürlükleri-
mizi erdemlerimiz doğrultusunda kullanabildi-
ğimiz zaman, toplumun tüm kurumları ve de-
ğerleri bundan olumlu etkilenecektir kuşkusuz.
Çağdaş erdemler, çoğulcu demokratik düzene
güç kazandırır, güven ve saygınlık sağlar değil
mi?

ANNE OLMAK

Evlere dönüş telaşı başlamıştı, caddeler hareketli, kaldırımlar kalabalık, insanlar toplu taşıma araç duraklarına akıyordu.

Çocuk, ayakkabılarının topuklarını sürüyor, çıkan sesle etraftakilerin dikkatini çekmeye çalışıyordu. Huysuzluğu üstündeydi, çarşı demiyor, kalabalık demiyor, tepiniyor da tepiniyordu. Kendince annesini sınıyor, peşi sıra gitmeyecek gibi yapıyor, sonra inadından vazgeçiyor, tekrar direnişe geçiyor ama sükûnet ve sabırla yürüyen annesinin peşini yine de bırakmıyordu. O farkında değildi ama annesi göz ucuyla adım onun hareketlerini takip ediyordu.

Yanlarından geçenler arasında merakla bakanlar olsa da yolcu yolunda gerek hesabı herkes yoluna devam ediyordu. Onların yapacakları bir şey belki de yoktu, belki de öyle düşünüyorlardı.

Bir ara kısık sesle, “Çocuğum, yapma. Bak, senin istediğini sonra alırım, etraftakiler duyacaklar, bize bakacaklar, ayıp oluyor, eve vardığımızda konuşur, anlaşırız seninle.” diyen annesinin aksine, çocuk yüksek sesle ; “Beni kandırıyorsun, geri mi geleceğiz, başkalarının annesi senin gibi mi? Sen benim istediğimi almıyorsun bak işte.” diye cevap verdi.

Tam da bu sırada yanlarından geçerken, annenin bu sözlerini duyan kadın yavaşladı, adımlarını onlara uydurdu ve onlarla yan yana yürümeye başladı. Sonra bir ahbap misali, elini çocuğun omuzuna koyarak; “Niçin anneni üzüyorsun, bak o çok üzülüyor.” dedi. Çocuğun hırçınlığı daha bir artmıştı, “Benim annemse benim istediğimi alsın o zaman.” diye cevap verdi.

Annesini zora sokacak yeni bir fırsat yakalayan çocuğun bu sözü tam da annenin çaresizliğini anlatıyordu.

Kadın, bir taraftan çocukla ilgilenirken diğer taraftan da anneyi tanımaya belki de anlamaya çalışıyordu. Birlikte yürümeye devam ederlerken; “Yanınız sıra yürüyorum ama bir art niyetle değil, lütfen yanlış anlamayın. Açık söylemem gerekirse; sabrın nasıl bir dayanma gücü olduğunu sizde gördüm ve sabrınıza hayran kaldım.” dedi. O, kadının ne demek istediğini anlamıştı; “Anne olmak böyle bir şey işte!” diye cevap verdi.

Kucağında küçük çocuğu olduğu halde oğlunu da ihmal etmeyen anne; “Elini bana ver yavrum!” dedi, oğlan, nazlansa da inat etmedi, annesine elini uzattı.

Kadın, çocuğun agresifliğini yumuşatmak için

arabuluculuk yapma gayretindeydi, çocuğa zarf atarak; “Kardeşini seviyorsun değil mi?” dedi. Aksiliğinden vazgeçmeyen çocuk; “Seviyorum ama annem onu benden daha çok seviyor, babam da.” dedi. Karşı koymadan damardan girmeye çalışan kadın; “Anladım!” dedi. Suskun bir şekilde yürüdüler biraz. “Ama nereden biliyorsun öyle olduğunu ki, bence annen ikinizi de çok seviyor.” dedi kadın. O; “Görmüyor musun? Bak, onu kucagında taşıyor.” diye cevap verdi.

Kadın anlamıştı; çocuğun sıkıntısı kıskançlıktı, büyümüş de küçülmüştü sanki! “Ama o daha çok küçük, sen abisin.” dedi. “Abi” sözünü duyan çocuk tebessüm etti, bu iltifat hoşuna gitmişti. Kadın; “O da senin kadar olduğunda tabii ki kendisi yürüyerek gidecek.” diye ilave etti. Çocuk sustu, bu sefer de o anlamıştı. Yine arada kısa bir süre suskunluk oldu. Ancak kafasında dolaşan tilkiler onu bir türlü rahat bırakmıyordu; “Ama öyle işte. Ben biliyorum, beni kandıramaz kimse.” diyen çocuk, bildiğinden bir parmak geri durmuyordu, pes etmeye de hiç niyeti yoktu. Kadından destek bekliyordu, yakaladığı bu desteği kaybetmek istemiyordu, annesine karşı son kozlarını oynuyordu, çünkü otobüs durağına gelmişlerdi.

Umutlar tükeniyordu, otobüs geldi mi iş bitmiş demektir, isteği olmayacaktı. Durumu kavırıyordu, durakta otobüs bekleyenleri de arkasına almak için son bir fırsatı daha değerlendiriyordu, peş peşe ataklar sergilemeye başladı, yüksek sesle ağlıyor numarası yapıyordu.

Çaresizliğini gizlemeye çalışsa da annenin sıkıntısı artmıştı, durakta bekleyen bir hayli insan vardı. Çocuk annesini iyice germişti, oradaki herkes bunu fark ediyordu. Dayanmanın da bir sınırı vardı. Annesi sert bir şekilde; “Çocuğum bak!” dedi, etraftakiler belki de onun var gücüyle patlamasını beklemişlerdi. Ama öyle olmadı, “Çocuğum bak!” sözünün arkasından lav püskürtmesi beklenen dağ sakinleşmişti. “Sen beni çok üzüyorsun ama Allah’tan diliyorum, sen büyük adamlar olasin inşallah.” deyiverdi. Duraktakiler, çevrelerinde, o güne kadar hiçbir anneden böylesine ipeksi bir söz duymamış olabiliyorlardı, belki de bu yüzden hepsi bakakalmıştı.

Onların yanı sıra gelen kadın da dâhil duraktakiler kısa süre bir şaşkınlık yaşadı. Sonra

gözler birbirine baktı. Çocukla ilgilenen kadın herkesten daha fazla etkilenmiş görünüyordu. Ne düşündü bilinmez ama hayranlığını gizleyemedi ve “Bu ne kadar güzel bir annelik!” demekten kendisini alamadı.

Gelen otobüs, onların hattına gidiyordu. Annenin sözleri duraktakiler üzerinde öyle bir etki yapmış olmalı ki herkes en yüksek seviyede saygı göstererek onlara yol verdi. Onlar otobüse binerken diğerleri arkalarından bakakalmışlardı, belki de anne yüreğinden gelen o latif sözün arkasından bakıyorlardı.

Kendi istikameti olmasa da evine yakın yerden geçecek o otobüse kadın da bindi. Otobüsün basamaklarından peş peşe çıktılar, kartlarını da peş peşe okutturdular, sonra da ikili bir koltuğa beraberce oturdular.

Kadın duramıyordu, konuşmak ve onu anlamak istiyordu; “Ne kadar güzeldi sözünüz!” dedi. Çok kestirmeden cevap verdi o; “Ben anneyim, her durumda ve her zaman.” dedi. “Tabii!” dedi kadın. O devam etti; “Elbette anneler çocukları için hem iyilik yapacaklar hem de iyi dileklerde bulunacaklar. Kızgınlık ya da zorda kalmak bunu değiştirmemeli. Çocuğun hafızasında güzel şeyler kalmalı. Benim için ekstrem değil bu.” diye cevap verdi. Kadın ancak; “Harika!” diyebilirdi.

Evine gelir de iner diye acele eder bir hâli olan kadın, onu konuşturmak, ondaki ekstrem annelik sırrını öğrenmek için âdeta fırsatları zorluyordu.

“Bir ara bir laf etmişsiniz ‘Anne olmak işte!’ diye. Size bunu söyleten ne idi, anne olmak nasıl bir şey sizin açınızdan ki?” dedi. O; “Ben anne olmayı annemden öğrendim.” dedi. Kadın; “Nasıl yani?” dedi. “Bakın, bir kadın, çocuğu varsa annedir, çocuk annenin görünen yüzüdür, kadına anne değeri kazandıran çocuktur, arada başka bir şey olmasına gerek yok aslında. Kendisine anne değeri kazandıran çocuğu için fedakârlık yapmayacaksa bir anne, başka ne yapacaktır ki? Annelik fedakârlıksa, anne için fedakârlık çocuklarını kendine tercih etmektir.” dedi. “Yok, şaşırmayın, açıklayacağım.” diye ilave etti.

“Kapari bitkisinin, kornişona benzer meyveleri olur, bilir misiniz bilmem. Bir gün ağabeyim, bir arkadaşıyla bunlardan toplamış getirmiş

eve. Görünüřleri çok da güzel, bu ürünlerden turşu yapıldığını söylemişler onlara. Biz bu bitkinin meyvelerinin zehirli olduğunu duyardık. Kapaının meyveleri değil de çiçekleri kullanılıyormuş meğer. Biz ona bile temkinliyiz. Annem ağabeyime, o bitkinin tehlikeli olduğunu söylese de o inanmış bir kere, illa ki turşu yapılmasını istiyordu. Çaresiz, annem kabı, sarımsağı, sirkeyi hazırladı ama hâlâ ağabeyimi ikna etmeye çalışıyordu, o ise bunda kararlı görünüyordu. Olacak gibi değil, ağabeyimi ikna edemeyeceğini anlayan annem, o bitkiden bir tane hemen ağzına atverdi. Hepimiz dona kaldık. Annem bunu neden yaptı anladınız değil mi? Eğer bu bitki zehirli ise oğlu ya da diğer çocukları ondan yediklerinde, onlara bir şey olmasın da ne olacaksa kendisine olsun, ölecekse kendisi ölsün, çocukları ölmesin diye yaptı bunu. Bu, anneliktir işte, ben o gün öğrenmiştim anneliği.

Hepimiz inanırız değil mi; ‘Cennet, annelerin ayakları altındadır’, peki, doğru anlıyor muyuz?” dedi. Kadın; “Peki; siz nasıl anlıyorsunuz?” dedi. O; “Anne olmanın karşısında cennet ne ki? Yani anne olmak Cennet’ten daha değerli bir makam. Farklı anlayanlara da

saygı duyarım ama ben böyle anlıyorum. İnsanlardan çokları hâlâ ya anne olmanın ya da annelerinin değerini bilemiyorlar. Annelerden çokları da bilmiyorlar kendileri için uygun görülen makamın ne olduğunu. Madem böyle bir mevki var, o makamda olabilmek için de anneliği anlamak ve anne olmak gerekir. Kadını anne yapan çocukları değil midir? Çocuğu olmayan kadın anne olamayacağına göre anne de çocuğunun ya da çocuklarının kendisini değerli kıldığını anlamalı ve bilmelidir. Lütfen, herkes doğru anlamalıdır hayatı. Anne olmak sadece çocuğu doğurmak değildir herhalde! Eee! Anne olmak cennetten veya cennettekilerden daha kıymetli ise, o zaman sadece evlatlar değil, anneler de bilmelidirler anne olmanın ne demek olduğunu, çocuk olmadan anne olunamayacağını da değil mi?

İşte anneye değer kazandıran bu varlıklar da bizim değerimizdir.” dedi.

Bunları dinleyen kadın; “Siz” dedi, o acele davrandı; “Yok, yok, hayır, ben ilahiyatçı değilim, sadece anne olmayı anlamaya ve anne olmaya çalışıyorum.” dedi.

ZAMAN SENDE MİSAFİR

Bir kerem olsa girsem, gönöl gülistanına
Bülbüller niyaz eder, gül kızarmış nedendir
Nûr-u aşka müptela, râm olur Sultanına
Dikenlere aldırılmaz, hepsi bir tek bedendir

Âşığın dünyasında, söz dilde sultan olur
Ehl-i dil olan gönöl, sevilen kuldân olur
Mâsivâyı terkeden, Mevlâ'ya kurban olur
İkilikten kurtulan, Rabb'ini bir bilendir

Kırma insan kalbini, dünya fânidir değmez
Herkes yolcudur birgün, gidenler geri gelmez
İlim deryası olsun, kadere akıl ermez
Müslümanım diyenler, hakkı teslim edendir

Zaman sende misafir, emanet can bedende
Hepsi terkeder birgün, dönen olmaz gidende
Gurur kibir bulunmaz, karşılıksız sevende
Dost, birşey beklemeden, daim sana gelendir

Bu dünyada yolcusun, dolaşma çatak kaşla
Hiddetlenme boşuna, az konuş hem yavaşla
Besmele bir hikmettir, söze onunla başla
Ol Resûl ki örnektir, şefkat ile gülendir

Hamd sırrına erenler, varlıkta neyi arar
Kaderlerin üstünde, daim verilir karar
Her canlı ölür birgün, bedeni kefen sarar
Mutmain olan nefis, rıza ile gidendir

İbretle musalladan, ne ses seda duyulur
Çok sevdiğin bedenini, kabristana koyulur
Münker Nekir gelerek, hep sualler sorulur
Cenneti hak edenler, Rabbim Allah diyendir

Şimdi bir rüyadasın, ecelle uyanırsın
Mahşerde toplanırsın, gerçek nedir tanırsın
Sevabların çok ise, Cenneti kazanırsın
Ümmetine sevinen, ol Resûl-ü Ekrem'dir

Tazim ile söyle, Sübhane Rabbiyel A'lâ
Halisâne bir kulluk, O'na herşeyden evlâ
Her daim kullarını, görüp gözeten Mevlâ
Rahman ve Rahîm olan, Kerim'dir affedendir

Yılmaz, kırma bir gönül, halka sultan olsan da
Gülü dikeniyile sev, cânânını bulsan da
Bu aşkın meydanında, yapayalnız kalsanda
Mevlâ'dır sana vekil, bu ne güzel keremdir

Rasim Demirtaş

KAR AŞİKÂR AŞK BAYRAKLARI

göndersiz bayrakların kar bayrak yeri
gelincik dudakların kar sevda yeri
her nefes alış -verişte çerçeve dışı buğu
çünkü masal gerçeği bu değiştirir gerçeği
pencere önleri resmi -resmî geçidi

kar yığınları
kaplı etraf kar yığınları
beyaz karanfil yanakları
her yan karanfil yanakları

öpüşler doyumsuz kalır
bir daha bir daha
nasıl olsa yok köşe başları
kar kapladı etrafları

denizin üstünde uçuşan gökyüzü
ömrümce unutmam bu yüzü
kar aşikâr aşk bayrakları

Yayınlanmak üzere göndermiş olduğu şiiri dergimizin bu sayısında yer almışken 13 Mart 2017 tarihinde vefat ettiğini üzümlere öğrendiğimiz **Rasim Demirtaş**'a Allah'tan rahmet, ailesine ve edebiyat camiasına başsağlığı dileriz.

Hızır İrfan Önder

KELEK ÇIKTI HAYAT

acılarımı
denize döksem
hayatı kararır!

hüzünlerimi
paylaşısam akşamla
içi yanar!

dertlerimi
yüklesem zamana
durur!

ey hayat
kelek çıktın
şansıma!..

ÇİĞNETMEM!

canım sıkkın
işgal altında
ömrüm!..

yüzüm asık
hedef tahtası
kalbim!..

dilim haşın
darağacında
boynum!..

başım dik
hürriyete âşık
g/özüm...

egemenlik hakkımdır
çiğnetmedim,
çiğnetmem!..

PASLI POSTA KUTUSU

Devrilmiş koltuğun etrafı
Dikenli çitle çevrili,
Paslı posta kutusunun müdavimi
Aşiyanda yavrularını besleyen kuş...
Bulutlar umut emzirirken
Yek ekmeğe muhtaç
Cılız çocuğa...
Ne tuhaf!
Kim değişir geçmişini
Kırışmış suratlara?
Kirli ellerinle perde çekme boşuna,
Işığın gerçek gücü karşısında
Acizsin anla artık,
Balçıkla sıvamaya kalkışma güneşi!
Yaşlı dünyanın
Eskitilen yıldızları
Kimileri kutup yıldızı gibi çivilenmiş,
Kimileri kayar göz göre göre...
Parlaklığını kaybetmiş olanlar da var.
Çılgarın dört ögesinden biri hasta,
Üçü yitik...
Çoraklaştı topraklarımız!
Bizleri aydınlatmaya
Devam ediyor güneş hâlâ...
Yıldızlar eklenmiş Samanyolu'na
Gökyüzü alev alev!
Paslı posta kutusunda
Zaman aşımına uğramış mektuplar...
Küstü bize allı turnalar
Geçmişteki suçlarımızı affetmeyerek...
Devrik koltuklar bomboş,
Kapı eşiklerine oturmuş çocuklar
Gecenin zifiri karanlığında
Sorgulayan gözlerle bakıyorlar
Ucu yakılmış Samanyolu'na!

GERÇEK DEĞERLER GEÇ ANLAŞILIR

Edebiyat tarihine şöyle bir göz kaydırıldığı-nız zaman, “kalıcılığa erişmiş”, kalıcı bir kimlik edinmiş “Sanatçılar”ın, yaşadıkları dönemde yeterince anlaşılmadıkları gerçeğine tanık olursunuz.

Ne ki, gerçek değerlerin... Sahici sanatçıların, aslında olmaması gereken; yürek burkan, iç acı-tan, insanı kötümserliğe salan, garip ve anlaşıl-maz birer yazgısıdır bu...

Bana kalırsa, bizlere garip gibi görünen bu ikilem, bu çelişki; belki de onlar için paha bi-çilmez bir şanstır. Çünkü onları, geleceğe daha çok taşır, toplumun ve insanlığın vazgeçilmez birer değerleri olur. Gönüllere daha çok kazınır.

Yaşadıkları dönemde yeterince anlaşılma-mak, sanki hiç yaşamamışlar gibi algılanmak, görmezlikten gelinip dudak bükülmek... Onla-rın her dem, her dönem, karşı karşıya kaldıkları incitici durumlarıdır.

Ve edebiyat tarihi, bunun tipik, iz bırakan, yü-rek yakan trajik örnekleriyle dopdoludur.

Bu yakıcı gerçeği, bu iç titreten dramları; geç-mişin derinliklerine yolculuk yaparak, birçok şair, yazar ve diğer sanatçıların “Özgeçmişleri-ni” okuyarak daha etraflıca anlamanız olasıdır.

Görünen şu ki, bu yakıcı gerçek bugün de yaşanmakta; yetenekli... Aşkın, kendine sığ-mayan, incelikli ve derinliği olan ürünlere imza

atan; bu yüzden de yaşadığı dönemi aşırıp gele-ceğe göz kırpan “Sanatçılar”, anlaşılma konu-sunda hüznün verici sorunlar yaşamaktadır.

Bence, bunun böyle olması da doğaldır.

Diyelim ki... Edebiyat sanatının hakkını veren; bu sanata yeni değerler ve anlatım olanakları getiren; topluma ve insanlığa, güzele, iyiye iliş-kin insancıl mesajlar ileten; bunun ötesinde, yaşadığı ortamın daracık kalıplarına kilitlenme-yen bir “Sanatçı”nın, bir yazarın apansız anla-şılması bana pek olası görünmüyor.

“Hızlı giden atın dışkısı seyrek düşermiş”, derler ya... İşte bu anlamlı söz de bu çarpık ger-çeği doğruluyor. Bazı boyutlarına ışık tutuyor.

Gerçek şu ki, yaşadıkları dönemde popüler kültüre bel bağlayanlar, politik güçlerle içli dışlı olanlar, bir ideolojinin kanatları altına sığınan-lar, ahbap çavuş ilişkilerinin kumaşını iyi doku-yanlar; dahası, şöret olmak, ün yapmak için yanıp tutuşanlar... Kendilerini, dağın eteğinde bile değilken zirvelerde görenler; yani, nite-likten çok niceliği önceleyenler, bir at hızıyla gittiklerini sanırlar, ama özgün ve kalıcı eserler üretemedikleri için çabuk buharlaşırlar.

Gelgelelim, yaşadıkları dönemde, bir kıyıya itilip görmezlikten gelinecekler, “ince eleyip sık dokurlar.” Hızlı ve bir çırpıda sonuca ulaşmak yerine, sürece odaklanır, aceleci davranmazlar.

Başkalarıyla yarışmaz, günün moda değerlerine bel bağlamazlar. Başkalarının görüşlerine göre kendilerine değer biçmezler. Tek tutkuları, insana ve hayata vurgu yapan, güzeli, estetiği ve insancıl değerleri kucaklayan, insanlarda güzel bir dünya özlemi yaratan ürünler oluşturmaktır onların ki.

Bu açıdan, cafcacı sevmezler; reklama ve tanıtıya prim vermezler. Sade, dupduru, alçak gönüllü bir yaşam tarzını tercih ederler. Ve kollarını oralarda örerler.

Demem o ki, çabuk parlayıp birden sönenlerden değildir onlar... Çünkü popüler olmanın çok kötü bedel ödeteceğini bilirler.

Yapay... Şişirme, zorlama ve eğreti bir şöhretin evrensel gerçeklerle örtüşmeyeceğini, göz boyamaktan öte hiçbir işlevinin olmadığını sezinlerler.

Gücünü kendi iç ışığından almayan, kendi derin yalnızlığıyla baş başa kalmayan, kendini ve yaşamın gerçekliğini anlamak için yetesiye çaba harcamayan bir "Sanatçı", anlık parıltılarla

yetinir. Cılız, çelimsiz, güdük kalır; hayatın derin gizemine, o akıl almaz haşmet ve büyüüne yabancı, uzak kalır.

Kuşkusuz; toplumu aşmak, kendini geleceğe taşımak, düşünce ve duygu zenginliği yönünden halkın önünde olmak; toplumu küçümsemek, kibirli tavırlar takınmak, topluma tepeden bakmak anlamına da gelmemelidir.

Sahici ve yetkin bir "sanatçı", bu ince ve duyarlı gerçeği görür; ona göre bir felsefe, görüş açıları geliştirir. Hassas dengeler konusunda duyarlı olur.

Gerçek sanatçı, toplumun içindedir; ama, hayatla birlikte akmasını da bilir. Geçici olana gönül indirmez.

Sözün özü; ideolojik saplantılar, politik şemsiyeler, günün geçerli akçeleri onlar için değildir.

Her şeye karşın, genelleme yapmak, toptancı yargılara varmak, bana göre değil... Bu görüşlerimi doğrulamayan örnekler de olabilir.

Çünkü hayat, şaşırtıcıdır. Bugün doğru dediğimizi, yarın yalanlayabilir.

HÜZÜN VARDI YÜZÜNDE

Bir yaz günü. Güneş batımından biraz önce. İçimde bir bunalıtı var ki, koymuyor beni bana. Giyiniyorum. Kıyı boyu biraz adımlamak rahatlatıyordu. Her gün deli dolu dalgalarla kıyıyı döven Karadeniz, bugün sakın bir çocuk gibiydi. Hele, bir gün batımında normal değildi bu. Dalgalı olduğu günler, kavga etmek isteyen delikanlılar gibi koştururdu kıyıya. Öylesi durumlarda kaçmak gerekir yakınından. Onunla kavga etmeyi kim göze alabilirdi ki?

Kıyıda geziniyorum. Kaldırımında ilerlerken bana doğru gelen bir karaltı görünüyor aniden. Yollar sessiz. Kimseler görünmüyor ortada. Geçip gidiyor bir anda yanımdan. Akşamın o hafif karaltısıyla ne olduğunu anlayamıyorum o an. Yürüyorum denizle konuşarak. Birden geri görünüyor. Yan yana geldiğimizde merakla süzünüz birbirimizi. Geçip gidiyor yine. Dönüp bakıyorum bu kez. O da döndüğünden, göz göze geliyoruz. Sonra siyah saçlarını hafif esen rüzgara bırakarak uzaklaşıyor tekrar.

Yürüyüşüme devam ediyorum. Bir ses oluyor içimde birden. “Dön geri” diyor bana. Dönüyorum. Geldiğim yere yürüyorum bu defa. Epeyce yol alıyorum. Ortada yok. “Evine gitmiştir belki” diye düşünürken bir karaltı be-

liriyor uzakta. Sokak lambaları yanıyor bu ara. Siyah saçlarından tanıyorum onu. Demek ki, o da dönmüş benim gibi. Fazla yaklaşıyor. Bir sokak lambasının altına gelip duruyor. Bir başka lambanın altına giriyorum ben de. Ara sıra bakışıyoruz. Kendi kendime: “Mutlaka birini bekliyor olmalı” diye düşünüyorum. Yaklaşmak istesem de cesaret edemiyorum buna. Terslenmek istemiyorum elbet. İki ürkek kumru gibi yokluyoruz birbirimizi. Öylece bir saat geçiyor zamandan. Sıkıyor bu bekleyiş beni. Bir cesaret yaklaşıyorum yanına. “İyi akşamlar bayan, birini bekliyorsunuz sanırım.” Başını sallıyor iki yanına. “Hayır, nerden çıkardınız bunu.” Özür diliyorum ardından. Gerisine, lambamın altına dönüyorum. İyice süzüyorum yüzünü. Tanıdık gelmiyor. Buralarda hiç karşılaşmadığım bir yüz bu.

Bir zaman parçası daha bekliyoruz karşılıklı. Tekrar yaklaşıyorum ona. “Bir beklediğiniz var sanırım. Gelinceye kadar eşlik edebilirim size.” Gülümsüyor. Çantasını sıkıyor iki eliyle. “Neden eşlik edeceksiniz ki, sizi tanımıyorum bile.” Cevap veremiyorum. Öylece dikili kalıyorum karşısında. Acı bir gülümsemeyle bakıyor yüzüme. “Olabilir, biraz konuşabiliriz; böylece şu sessizli-

ğın de planlarını bozmuş oluruz.” Bir an da seviyorum bu olumlu yaklaşımı. Yalnız bir akşamın başlangıcı bir dostlukla sürecektir diye... Bir süre daha sokak lambasını mutlu kıldıktan sonra, “Biraz adımlayalım mı, ne dersiniz?” diyorum. Daha bir yaklaşıyor. Yüzüne baktığımda, ağlamaklı bir yüz bakıyor bana. Makyajsız bir yüz. Sararmış bir ten...

Kolundan tutmak istiyorum. Öteliyor. “Olmaz, böyle yürüyelim.” Bir sıkıntısının olup olmadığını soruyorum. Gözleri yaşıyor. Dudakları zorla aralanıyor. “Bir hafta önce eşimi yitirdim. Ondan başka kimsem yoktu. Onun da benden başka...” Çocuklarınız yok mu?” “Yok” diyor ağlayan sesiyle. Bir an kendimden utanıyorum. Onu bir sokak yosması sanan düşünceye kızıyorum bu kez. Elimdeki hırkayı üşüyen omuzlarına örterken bir yere gidip sıcak bir şey içmeyi teklif ediyorum. “Olmaz” diyor önceki

tavriyla.

Kıyı boyu yürüyoruz. Rüzgar yavaşlıyor. Denizin dalgaları küçülüyor. Ay, denize iniyor. Bu kez,” Sizi evinize bırakmamı ister misiniz?” diye soruyorum. Kabul etmeyeceğini tahmin ettiğimden rahat bir şekilde soruyorum bunu. Bu sefer yanıltıyor beni. “Hiç fena olmaz, oturduğum yer içerilerde. Bazen bir çıtırtı bile olmaz bizim sokakta.”

Dönüyoruz. Yan yana hızlıca yürüyoruz bu kez. İki cadde geçiyoruz. Birkaç sokak sonra sessizliği o bozuyor: “Burada ayrılalım isterse- nüz. Evim biraz ötede. Yalnız geçmeliyim evimin yolunu.” Haklı buluyorum onu. Dostluğumuzun zaman zaman o kıyıda bir araya gelmesini istiyorum ondan. Titreyen elini uzatıp teşekkür ediyor inceliğimden dolayı. Tekrar yola düştüğümde sesi kalıyor kulaklarımda. “Her gün, gün batımında oradayım.”

Ali İhsan Kekeç

TÜRK DESTANI

Osmanlı'sı Selçuklusu
Korkut Ata'nın boylusu
Hepsi de Oğuz soylusu
Kırgız, Kınık, Kıpçağı var.

Börteçine öne durdu
Terkeyledi ana yurdu
Anadolu dedi durdu
Yaylağı var kışlağı var

Osman, Orhan'mış, Murat'mış
Bizans'a delik aratmış
Allah O'nu Türk yaratmış
Mangal gibi yüreğı var.

Orta'sya'dan Önasya'ya
Tac Mahal'den Kurtuba'ya
Hindistan'dan Afrika'ya
Her ümmetle din bağı var.

Üç kıtaya mühür vurur
Balkanlar'da izi durur
Avrupa'ya yalnız yürür
Viyana'da durağı var.

Uğruna canlar verdiği
Beş vakitte yüz sürdüğü
Dünya durdukça durduğu
Mübarek toprağı var.

Bellidir yıldız ayından
Al rengi şehit kanından
Azizdir kendi canından
Bir de nazlı bayrağı var.

Kılavuzdur yüce Kur'an
O'ndan gelir derde derman
Namaz gibi kutlu ferman
Hak dininin direği var.

Süphan Dağı, Tanrı Dağı
Nuh'u saklar Ağrı Dağı
Erciyes' i , Hasan Dağı
Allahüekber Dağı var.

Murat Suyu aka coşa
Fırat Suyu'na ulaş
Kızılırmak baştan başa
Çağıl çağıl ırmağı var.

Dadaşlar bara duruyor
Efe'm yere diz vuruyor
Karadeniz çırpınıyor
Horon teper uşağı var.

Binbir meyve ağacında
Çiçek açar kıracında
Mor dağların yamacında
Suların en berrağı var.

Şehzade, Süleymaniye
Sultanahmet, Selimiye
Ol Rahman'a ersin diye
Üç şerefe dört direği var.

Oymaklar toy düğün kursun
Köroğlu'na haber versin
Binip Çamlıbel'e varsın
Çift kulunlu kırsağı var.

Yedi düvel idi evvel
Şimdi düşman yetmiş düvel
Boşuna dost arama gel
Bir tek dostu Allah'ı var.

Han kervansaray medrese
Kurulmuşlar bir menzile
Dosta, düşmanına bile
Yolda kalsa uğrağı var.

Selam olsun Nasrettin'e
Dolaşıyor dilden dile
Akşehir'de Kocagöl'e
Yoğurt çalma merağı var.

Dünyaya sultan Süleyman
Mimarbaşı Koca Sinan
Eserinde susmaz ezan
Kalfası var çırağı var.

Segah sabadan hicaza
İtri Semai'dir saza
Hammami'de ferah feza
Nihavendi ırağı var.

Dağa çıkar Sarı Zeybek
Gel halayın başını çek
Yıllar yılı söylenecek
Hoyratı var, varsağı var.

Hacı Bektaş Bayram Veli
Yunus Hak'ın dertli kulu
Aydınlanmış Anadolu
Mevlana'da çerağı var.

Sacda sıcak bazlaması
Diziliyor yahni tası
Kayganası Tarhanası
Dosta ballı böreğı var.

Karac'oğlan çağlar akar
Pir Sultan'ım dostu bakar
Dadaloğlu dağa çıkar
Çalar söyler bozlağı var.

Ta ezelden hür oğlu hür
Fitnenin yüzüne tükür
Dirliğı yerinde şükür
Obası var, otağı var.

Kıyaslasam Türk'ü eğer
Bilcümle cihanı değer
Övülmüş yücelmiş meğer
Övmenin ne gereğı var...

Gülçin Çınar Gökçetepe

BELKİ DE

Koşuyor sevinçlerin
Senden önce
Senden sonra
Bir yol ayrımına kadar

Uzun bir yoldur bu
Tırmanacaksın
İneceksin
Yokuşlu inişli bir yaşam içinde

Unutma ki
Biraz ötede
Bekleyenlerin olacak
Yüzlerinde kaygılarla

Yüreğin de koşuyor seninle
Sen ondan habersiz
O yorgun bir koşucu
Belki de dinlenecektir ilk köşede

Hüseyin Gök

VERA'YA YÜRÜYÜŞ

tut ellerimden
kaçalım
buralardan

merdivenler dayayıp
gökyüzüne,
çıkalım

vera'yı
mavera'yı
geçelim birlikte

aydınlatırken
yolumuzu,
gökte asılı yıldızlar..

MERHABA HAYAT

Bir çığlık ve ardından bir ağıtla başlar yaşam... Hemen her insan bu dünyaya gelirken ağlar. Düşünüyorum da çekeceğimiz çileler bizlere malum mu oluyor da doğarken ağlıyoruz? Ölürken insanın bütün yaşamı bir film şeridi gibi gözünün önünden geçermiş derler ya ben de acaba doğarken yaşayacaklarımız mı gözümüzün önünden geçiyor da hayata ağlayarak başlıyoruz diye düşünüyorum.

Öğretilere göre, doğmadan yazılmıştır kaderimiz... İster istemez önceden ilahi güç tarafından belirlenen alın yazımızla dünyaya gözlerimizi açıyoruz. Bence gayretimizle yazgımızı değiştirmek mümkündür. Çalışıp çabalarsak; bize bahsedilen yeteneklerimizin, becerilerimizin farkına varırsak; üstelik bunları geliştirmeyi başarabilirsek kendi kaderimizi yeniden yazabiliriz. Hatta aklımızı kullanarak olumsuz gibi görünen olayları bile olumlu hale dönüştürebiliriz.

Yaşadığımız sürece başımıza gelenler, pişmiş tavuğun başına gelenleri aratmayacak nitelikte olabilir. Çeşitli entrikalar, ayak oyunları yaşamımızı alt üst edebilir. Yakınlarımızı, sevdiklerimizi kaybedebiliriz. Amansız hastalıklara yakalanarak çaresizlik içinde çeşitli acılar çekebiliriz. Yoksulluğun acısını çok derinden hissedebiliriz. Açlık bir yılan gibi kıvrım kıvrım kıvrandırabilir. Savaşlar, kavgalar, esaret, işsizlik, adaletsizlik bizleri canımızdan bezdirebilir. Yine de her koşulda yaşama sıkı sıkıya sarılmalıyız. Sürprizler-

le doludur yaşam... "Bıçak kemiğe dayandı arık kurtuluşum yok. Bittim." dediğiniz anda öyle güzel bir sayfa açılır ki hayatınızda şaşar kalırsınız.

Öğretmenlerimizden duyduğumuz övgü sözleri, okuldaki ve sonrasında iş hayatındaki başarılarımız mutluluğu yaşatır hepimize... Âşık oluruz, ayaklarımız yerden kesilir. Evleniriz. Anne- baba oluruz. Dudaklarımızın kenarına yerleşir gülümseme ve kalbimiz evlat sevgisiyle dolar taşar. Bir gülücük kanatlandırır, göklerle çıkarır bizi... Bazen de bir acı söz ciğerimize saplanır ve ölene kadar çıkmaz oradan... Kanar durur mütemadiyen...

Ah bazen severek, bazen nefret ederek, bazen ağlayıp hıçkırarak bazen de kahkahalarla gülerek yaşadığımız hayat... Bize onu sevdirenler olduğu kadar yaşadığımızı bin pişman edenler de çıkıyor karşımıza... Her günümüz güllük gülistanlık yaşanmıyor elbette... Hayat bu, acısıyla tatlısıyla her şeye rağmen yaşanmaya değer...

Tekrarı yok ki yaşamın... Düşen düştüğü yerde kalır mı? Kalmaz elbette, hem kalmamalı da... Her acıdan, her darbeden sonra üzerinizi silkeleyip yolunuza umutla devam etmelisiniz. "Pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın." İnadına çoğalarak, güçlenerek yaşayacağız.

Merhaba hayat... Yine ve yeniden... Merhaba hayat, seni çok seviyorum!

BAHTABAKAN

Köyün tüm genç kızları, çeşmenin önündeki düzlükte toplanmışlardı. Çapı üç metreye yakın bir daire oluşturmuşlardı. Hepsi orta yere gözlerini dikmişler. Merakla bakıyorlardı.

Yaklaştım. Kızlardan biri başındaki siyah yağlığını aldı. Dairenin ortasına serdi. Ben de varıp başlarına dineldim. Siyah yağlık orta yerde serili duruyordu. Altında bir şey var gibiydi. Bir dakika kadar sonra kız yağlığını kaldırdı. Aynı anda tüm kızların ağzından “oovvvv” diye bir uğultu çıktı. Yağlığın altından kapkara kararmış bir bukalemun gözüktü. Yaşlı bir kadın bukalemuna bilgiç bilgiç baktı. “Kızım, sen hiç boşa çabalama. Allah encamını hayır eylesin. Ama senin bahtın kara olacağı benzer. Bak, kaç kere örttün yağlığını. Hepsinde kara çıktı.” Diye yorumladı. Bu arada zavallı bukalemun korkmuş, hiç kımıldamadan duruyordu. Zaten patlak patlak olan gözleri, korkuyla yuvalarından fırlamış gibiydi. Etrafını çevirenlere ürkek ürkek bakıyordu. Yağlık üzerinden kalktığından beri, her saniye rengi karadan beyaza doğru değişiyordu. Ama yaşlı kadının yorumuyla yüzü kararan kız, hâlâ mahkeme duvarı gibi kapkara duruyordu.

İkinci bir kız, başındaki sarı yağlığı şaşkın bukalemunun üzerine örttü. Otuz saniye kadar sonra kaldırdı. Bukalemun bu kez sarar-

mıştı. Yaşlı kadın yine yorumunu yaptı. “Kızım kendine dikkat et. Sarı hastalıktır. Çaresiz bir hastalığa yakalanabilirsin. Allah encamını hayreylesin.” Yorum bittikten sonra, bir başka kız, kırmızı yağlığını bukalemunun üzerine örttü. Biraz sonra kaldırdığında, bukalemun kızarmıştı. Yaşlı kadın, bir bukalemuna bir de kıza baktı. “Kız zilli! Bu ne? Gençleri birbirine düşürüp kan mı akıtacaksın? Kırmızı kandır. Eninde sonunda senin yüzünden kan akacak bu köyde” diyerek kızı azarladı. Bu kez yeşil bir yağlık örtüldü. Kaldırıldığında yeşillenmişti bukalemun. “Aaa! Çok güzel. Yeşil güzel bahttır. Murattır. Sen muradına ereceksin. Hiç tasalanma kızım” dedi yaşlı kadın. Hemen beyaz bir şaş örtüldü bukalemunun üzerine. Bu kez beyazlaştı bukalemun. “Gördün mü benim bahtı ak kızımı.” Dedi yorumcu. “Beyaz nurdur. Sonun nurlu olacak kızım” diyerek yorumunu tamamladı. Arkasından mavi eşarp örtüldü. Kaldırıldığında mavileşmişti bukalemun. “Aaaa! Mavi sudur. Kızım sen ırmak kenarlarına, dere kenarlarına hiç gitme. Suyu düşer boğulursun. Yağmurlu havalarda hiçmi hiç dışarı çıkma. Sele mele gidersin sonra” der demez ben patladım. “Be Fadime teyze. Neler saçmalıyorsun sen böyle” “A, aaa! Delinin zoruna bak. Kimmiş saçmalayan”

dedi. “Şensin tabî. Deminden beri bakıyorum. Şu zavallı hayvanın üzerine yağlıklar örttürüp durmadan saçmalıyorsun”. Fadime Teyze kızdı. “Asıl şimdi sen saçmaladın delibozuk. O zavallı bir hayvan değil. O gördüğün mübarek bir bahatabakan” dedi. “Bahtabakan mı? Kimin bahtına bakıyor bu zavallı bukalemun” diye sordum. Fadime Teyze kızgın “Bak hâlâ baklum-büklüm deyip duruyor. Evladım, bunun adı, bahatabakan. İnsanların bahtına bakar bu mübarek hayvan.” “İyi öyleyse benim de bahtıma baksın” dedim. “Hani senin başında kasketin yok ki” dedi. “Kasketi olmayanların bahtına bakmıyor mu” diye sordum. “Nasıl baksın? Ne örteceksin üstüne” dedi. Sabrım tükenmişti. “Benimkine bakmazsa, seninkine bakar” dedim. Fadime Teyzenin başındaki siyah örtüyü aldığım gibi bukalemunun üzerine örttüm. Fadime Teyze daha da kızdı. Sırtıma bir yumruk indirdikten sonra başörtüsünü bukalemunun üzerinden kaldırdı. Aynı anda tüm kızların ağzından “oo-ovvv” diye bir uğultu çıktı. Ben birazda muzip bir ifadeyle: “Bak Fadime Teyze, senin de bahtın kara çıktı” dedim. Kızlar kıkır kıkır gülüştiler. Fadime Teyze örtüsünü başına örttü, sonra, bir kararmış bukalemuna, bir de bana baktı. Yüzündeki öfkeli ifade hüzüne dönüştü. Hüzünlü bir sesle “deli çocuk. Benim yaşımla olmuş yetmiş. İşim bitmiş. Ne bahtım kalmış ne mahtım. Sen kendine bak” dedi. Kalktı, gitmeğe hazırlanırken ellerine yapıştım, “Bir dakika teyze, lütfen seni kırdımsa özür dilerim” dedim. Hemen bahtı kara kıza döndüm “Zeynep koş! Çeyizinde kaç renk yağlığın varsa, hepsini al da gel”. Kız önce anlamsız anlamsız baktı, “Çabuk durma!” dedim, hemen koştu.

Az sonra elinde renk renk yağlıklarla geldi. Önce kırmızıdan başladım, sonra sarı, mavi, kahverengi, yeşil ve beyaz.. Sırasıyla hepsini örtüp örtüp kaldırdım. Bukalemun renkten renge girdi, çıktı. Kızlar ağızları açık, hayretle bakıyorlardı. Kızlarla beraber Fadime Teyze de. “Teyze” dedim. “Demin Zeynep’in bahtı karaydı şimdi söyle bakalım. Kara mı olacak? Kızıl kanlı mı olacak? Hastalıklar mı olacak? Mavi sulu mu

olacak? Yeşilli muradına mı erecek? Ak mı olacak? Şimdi söyle bakalım. Fadime Teyze... Zeynep’in sonu ne olacak?” Fadime Teyze: “Tövbe dövbə... Lâ havle ve lâ kuvvete illâ billâh..” dedi önce. Sonra “Ne deyim yavrum? Benim kafam karıştı. Bu bahatabakan renkten renge girdi, durdu. Yalan mı söylüyor? N’apıyor? Bilmem ki...” diye söylendi. Anlaşılan, Fadime teyzenin kafasını iyice karıştırmıştım.

Bukalemunun yanına çömeldim. “Bu mübarek hayvanının adı bahatabakan değil, bukalemundur. Hiç kimsenin bahtına bakmaz. Kimse-nin kaderine hükmetmez. Kertenkele cinsinden zavallı bir hayvan. Sineklerle, böceklerle beslenir. Diğer kertenkeleler gibi hareketli değildir. Hızlı koşamaz. Böcekleri, sinekleri avlayabilmesi için pusu kurar. Pusu kurarken bulunduğu yerin rengini alır. Yeşillikler arasına saklanmışsa, gözükmemek için yeşile dönüşür. Kuru otlar arasına gizlenirse, sarımtırak bir renk alır. Bu, böyle bulunduğu yere göre durmadan renk değiştiren zararsız bir hayvandır. Hiç kimsenin bahtıyla-mahtıyla ilgilenmez. Böcekleri, sinekleri diliyle yakalar.”

O sırada havada dolaşan sineği elimdeki yağlıkla çarparak, düşürdüm. Sinek yarı canlı, yerde debelenirken, bir sopayla bukalemuna doğru ittim. Bukalemun, ağzını açtı.

Diliyle sineği kapıverdi. Kızlar, hayretle “Aaa... Sineği yutuverdi. Ne de uzun dili varmış?” dediler. “İşte böyle” deyip, sopayı bukalemunun altına doğru uzattım. Bukalemun sopaya sıkı sıkıya tutundu. “Korkmayın kızlar. Hiç birinizin bahtı kara olmayacak. Hiç birinizin yüzünden kan akmayacak. Hepsiniz muradınıza ereceksiniz.” dedim. “Şimdi, bu zavallı hayvanı kim getirdiyse, geri eski yerine götürsün.” “Ben getirdim” dedi kızın biri. “Bizim güllerin arasındaydı. Bari yine oraya götüreyim.” diyerek sopayı elimden aldı. “Götür de güllerinizin sineklerini avlasın” dedim. Zavallı hayvan bahatabakan olarak geldi, bukalemun olarak döndü.

Fadime Teyze düşünceli düşünceli söylendi. “Bir yaşıma daha girdim. Şunca yılın bahatabakanı, baklum-büklüm oldu, gitti.”

Fusun Budakoğlu

KARANFİL VE GÜL

Bir karanfil gibi duruyor orada
Hem de kırmızı giyinmiş
Kokular sürmüş eteklerine
Ve gözlerinde aynı naz

Uzanmak istiyorum
İyice sünüyorum yerimden
Ulaşmak üzereyken
Tutuyor ayaklarımdan bir sarı gül

Bırak diyorum
Ellerine vuruyorum hızlıca
Vazgeçmiyor
Sürtüyor yüzünü yanaklarıma

Bir karanfil gibi bakıyor gözlerime
Gitmek istiyor besbelli
Güle dönüyorum bu kez
Dikenleri çıkıyor karşıma

Derya Bayton

KARGA

Bir acı vardı kapalı kapılar arkasında asılı, bir başkasının.
Bir başkası o acıyı giymek için eğleşti kapı eşiğinde,
Bir çocuk bakışlı daha oyalandı o kapıda.
Kilitli sürgüler susuntuda, aksa yürekli gecelere ses ya.
Ruhun durağı, acı çentikler burada kara çamura
Bilinmez, çamur deryasız yapamaz, kavuşur mili miline.
Rüzgârın itelediği kucağı kalemi kırık kader yazgılar.
Deniz kıymaz çamura, siler var olma günahını,
Çamur deniz; deniz çamur, insan işte.
İnsan ses işte!..
Bir masal anlatmalıymışım gibi,
Uğrak verilmez limanlarıma terkedilen ruhlardan yana,
Kopartılmamış sesleri tırnaklarından.
Feri sönmüş dağların yüreğinde vurulursa eğer bir ceylan.
Söylenmemiş bir çığlık kopuverecekler.
Bir melankoli acemisi, şiirsel sözcük parçasıyım.
İlmeğin dolandığı vakit boyna, ayaklarım saati ittirir.
Ayak zaman durduran, bilmezler ki.
Gözler! Sökün bakışlarınızdan ruhlarınızı.
Çöl olmuş yüreklerle savaştayız bu gece.
Beyaz bile ten giymezken,
Salaş bir yalnızlık geçirdik üstümüze.
Kahrolası bir karga, aşkı yüreğine giydi,
Nihayet mazinin Leylası da kirlendi.

Bahri Yıldırım

SENSİZLİK DUVARLARI

Birlikte aştık onca engeli
Nasıl da geçtik
Uçsuz bucaksız yolları birer birer
Gecelerin koynuna uzandık sere serpe
Düşleri ne güzel boyadık maviye
Denizleri kıskandı yüreklerimiz
Bir damla sudan okyanuslar yaptık
Çocuksu sevinçlerimizle

Bir yıldıza bakıp dilekler diledik
Eller bir,
Gönüller bir diye şiirler karaladık
Metaformozlar biriktirdik can cana
Umuda bir kapı araladık
Mutlandık gülüşlerimizle

Ey benim deli yüreğim
Varsıllığım, yoksulluğum
Acılarım sevinçlerim
Mutluluklarım mutsuzluklarım
Yüreğimi parsel parsel eyleyenim
Yerleştin dünyama,
Sevindik düşlerimizle
Bir tan vaktinde şiirler düşüverdi sayfalara
Adı sen,
Tadı sen ,
Teması sen
Başka ne dilenir ki Mevla'dan
Benim hiç bitmeyen şiirim olmuştun
Seninle yırtılırken gecenin avazı
Sarmaş dolaş olmuştuz ,
Gece ve gündüz iç içe
Saklanıp gecenin koynuna
Gönül kapımızdaki makberi
Kim kazıvermiş bilmeden

Seyretmişiz güneşin doğuşunu
Tekmili birden
Bir çengel, bin engel
Yaşamı tanımlarmış bazen
Kapımı çalmasın diye beklerken
Üstüme üstüme geliyor sensizlik duvarları...

Kübra Derya Zorkun

KARGAŞA

Bir kasırgada savrulan kum tanecikleri gibiyim
Hüzün yağmurlarım arkasında saklı gökkuşağı
Ben sahipsizim
Mısralarım el açıyor umuda
Avaz avaz uçuşuyor söylemler
Havada asılı kalıyor kelimelerim
Yüzüme çarpıyor harflerin isyanı
Yürek penceresinden sızan çöl
Serap oluyor
Kamaşıyor gözlerim gerçeğe
Şizofren bakışlar da çaresiz yüreğim
Papatyalar soluyor vicdansız günahlarda
Sıradanlaşıyor anılar
Hayat sıradan
Umutlar, günahlar sıradan
Tövbeler kimliksiz
Sıradanlık
Sıradanlık bile sıradan

Güniz Demirci

YÜRÜ GİT BURALARDAN

Yürü git buralardan
Avcılar pusuda bekler
Vururlar seni ceylanım
Sevgiyi tanımaz ki bu parmaklar

Acele etmelisin biraz
Yarım bırakmalısın içtiğin suyu
Meşe ağacı kocamış gözlerini açmış
Ulu çınarsa uzatmış bile boynunu

Yürü git buralardan
Daha uzun at ayaklarını
Her karanlık bir namlu
Her kayaysa bir sırtlan olmuş şimdi

Daha da hızlı koş, çok daha hızlı
Savuş git buralardan
Bildiğin gibi değil hiç buralar
Vururlar be seni, vururlar be ceylanım

Ayten Ersoy

Emrah Kızıldağ

BU BİR KARA SEVDA HİKÂYESİ

Bu bir kara sevda hikâyesi
Yitip giden zamanın son perdesi
Sıradanlaşan hayatlar içinde vicdanın sesi
Yüreğimin aşk için son demlenmesi
Yoktu tarifi bende ki aşkın betimlemesi
Belki yasak, belki günah!

Bu bir kara sevda hikâyesi
Züleyha'nın vuslatından beter olacak
Yanacak bedenim tutuşacak
Ama ben bir anka değilim ki
Küllerimden doğayım!
Sadece bir ses duyacaksın arkandan
Kulaklarını tırmalayacak o ses
Beni sana hatırlatacak...

Bu bir kara sevda hikâyesi
Şiirlerimin son dizesi, son hecesi
Gözlerine baktığım anın bilmecesi
Bu bende ki unutulmayacak bir kara sevda hikâyesi...

Gül Mimsin

ADALET

Karanlık oldu artık, göremiyorum doğru yolu
Ümidim kalmadı beklemeye aydınlık sonu
Sevgiler yalan, hayaller yalan, gözler yalan.
Sapsarı suratlardan acı hatıra okunan.

Başiboş dünya dönüyor durmadan
Herkes mi sarhoş biçare darmadağın
Hataya kör olmuş insanoğlu kul hakkına doymayan.
Sapsarı suratlardan acı hatıra kalan.

Yanıyor yeryüzü, ateşler harman.
Dereceler kaldırmıyor bu şiddeti.
Yer gök her yer matem, ağıda doymayan
Sapsarı suratlardan acı hatıra okunan.

İsyan ediyor dayanmıyor merhametli insan
Sabır bitmiş, tükenmiş hep perişan.
Gel artık adalet her nerede yaşıyor, yaşatılıyorsa
Sapsarı suratlardan acı hatıralar kalan.

Celil ıncır - Delibal

İSMİKAN SULTAN

Guzum dedi anam bir gız buldum ki
Sesi Gazakların domrası gimi
İçini sımsıcak eder bakınca
Güneşin dünyayı sarması gimi

Anam gafasında gurmuş bir pılan
Evlenmeli diyor her gün bu oğlan
Olursa yok demem göönümü çalan
Ünlü lezzetlerin gurmesi gimi

Gızın göbek adı İsmikan imiş
Eline hiç erkek eli değmemiş
En güççük gardaşı gırkına girmiş
Yaşı Antalya'nın Demre'si gimi

Dedim ana görek bul bir yolunu
Münasip bulursak kesek galını
Hanemizin olsun artık gelini
İlkbahar ayının cemresi gibi

Gız evinden bize tez geldi habar
Gayıt görüp yola düştük barabar
Yüklendik dabana ağşama gadar
Yolları gırk'ların Çumra'sı gimi

Uzaktan uzağa şöle bir süzdüm
Yaklaşınca eve durumu sezdim
İçimden anama nasıl da gızdım
Boyu anca zeytin gırması gimi

Bunların hocası ders almış Kars'tan
İcazet sahibi hepisi kurstan
Giydirirler bize pabucu tersten
Hane halkı şeytan zümresi gimi

Gız anası gubardıkça gubardı
Biziyki de hasetlikten geberdi
Gonuşma dilleri sanki teberdi
Suratları ede gırması gibi

Düşman olsa gören acır halıma
Nasıl meylederim böyle zalıma
Kemiğime gadar battı elime
Tırnakları saya yarması gimi

Saçlarına bir de yaptırmış bukle
Siloya benzemiş vücudu çıkla
Yüz on beş diyeyim gırk da sen ekle
Göbeği Daşhamam gurnası gimi

Neyidi Allah'ım, günahım, suçum
Yakından görünce bulandı içim
Eğrilirse çıkar, hırkalık sicim
Gaşları sarıgız örmesi gimi

Hep ona çalışmış köyün fırını
Görmemiş zerrece açlık sorunu
Sanki ayıboğan Hakkı torunu
Elleri bedevi gırbası gimi

Bakssan gözlerine tescilli cadı
Başlamadan doldu ben de miadı
Hilkat garibesi gonulsun adı
Gulakları gıyık torbası gimi

Esmere dönüşmüş derisi kirden
İman gonusunda pay biçin burdan
Merhaba deyince irkildim birden
Sesi Comsarı'nın ürmesi gimi

Eniyle boyu bir, küresel afat
Üç günde erini ettirir vefat
Yaradan affetsin, goyarsam sıfat
Burnu edelerin zurnası gimi

Yaşına göre düz olsa da yüzü
Kireçlenmiş beli, dutmuyor dizi
Abartılı deel, hele sol gözü
Trabzon'un meşur hurması gimi

Delibal'ın hayır olunca sözü
Eşgidi bir anda anamın yüzü
Hele görseydiniz gelinnik kızı
Gızması Fenerin Emre'si gimi

Gülçin Çınar Gökçetepe

DÜNDEN BUGÜNE USARE

“USARE” İki bin on beş yılında üç aylık olarak, (Kış-İlkbahar-Yaz-Sonbahar) beşinci sayıdan başlayarak da iki aylık olarak yayımlanmış, kırk sekiz sayfadan oluşan bir kültür-edebiyat ve sanat dergisi. Derginin en çok dikkat çeken yanı, bir vakfın, “Ebrar Vakfı”nın edebiyat ve sanatı düşünmeleri...

Aldığım bilgilere göre de, vakfın başkanlığını yürüten M.Nedim Tepebaşı’nın “Usare” için büyük bir özveride bulunması... Yücel’e bu dergi için teklif götürülen, çaba harcayan Tepebaşı aynı zamanda deneme ve öykü yazıyor. Usare’nin çıkışını Mehlika Gül ablamdan öğrenmiştim. Yalçın Yücel edebiyat dünyamızın önemli isimlerinden biriydi. Babası Şevket Yücel gibi her alanda yazan ve soyut resim çalışmaları olan bir sanatçı için tüm arkadaşlara ulaştık. Yalçın Hocamızı arayarak yanında yer alacağımızı söyledik. Mutlu oldu. Sevinç duyacağını belirtti.

Böylece başladı “Usare” dostluğumuz. Güçlü kalemlerle ve sanatçılarla yola çıkan “Usare” kendini kısa zamanda ülkesine tanıttımasını da bildi. Bu başarıda derginin genel yayın yönetmenliğini ve yazarlığını yürüten Yücel elbet ki önemli bir payın sahibi. Dergiye koyacağı yazıları seçerken çok dikkatli davrandığını da hepimiz çok iyi biliyoruz.

Şu günlerde “Usare” on ikinci sayısını da yayımlamak üzere. Dileğimiz daha nice sayılara gücüne güç katarak ulaşması, uzun soluklu olması.

Yalçın Yücel kısa bir süre önce de Can Ofset

yayınları içinde “Güzlek” edebiyat-sanat dergisini yayın hayatına koydu. Yazar ve şair kadrosunu Usare’den ayrı tutan Yücel yine ülke çapındaki yazın dostlarıyla bu özlü dergide yer almaktalar. Hocamızı Kahramanmaraş ve ülke çapındaki bu hizmetlerinden dolayı da ayrıca kutluyoruz.

Yücel’in bir de “Söylem” dergisi(Adana) ve “Alkış” dergisi(Kahramanmaraş) yaşamı var. Bu dergilerde yönetimde yer alan Yücel’i daha sonra bu dergilerde göremedik. Belki de buna sebep çıkardığı iki dergi olmuştur! Ya da...?

Gelelim “USARE”nin başlangıcından bu gününe...Bu zamana dek yazar, şair ve sanatçı dostlarımız hangi yapıtlarıyla dergimizde yer almışlar, birinci sayıdan başlayarak sıralamak istiyorum:

YALÇIN YÜCEL :

- SAYI 1: Benim Diyeceğim-Mevsimsiz Açtı (şiir), İki resim-iki gravür-iki karikatür-Bir fotoğraf),
SAYI 2: Sevdim mi (şiir), Üşüten Kömür (Öykü), İki resim, Bir gravür, Üç karikatür
SAYI 3 : Sevgileri Yitirmeden (Deneme), Bayramda Açan Çiçekler (şiir)
SAYI 4 : Sıkıntının Dalları (Öykü), Düşünce Nasırlaşması (şiir)
SAYI 5: Kış Örülürken (şiir), Bir karikatür
SAYI 6 : Bahar Çiçek-Bir Bahar Daha (şiir), Bir fotoğraf
SAYI 7: Tartışmayı Tartışmak (Deneme), Değişim (şiir)

SAYI 8: Söz Vermek(Deneme), İki karikatür
 SAYI 9: Aşk (Deneme), Yufka Yürekli Anam (şiiir), İki gravür
 Sayı 10 : Türkçem Sözcüklerimin Günışığı (Deneme), Seni düşünmek (şiiir)
 SAYI 11 : Maraş'ım Diye – Maraş'ım Kınalı Kekliğim (şiiir), Anılarını Çiçeklendiren İnsan (Deneme)

M.NEDİM TEPEBAŞI :

SAYI 1: Burası Darulacaze (Öykü)
 SAYI 2: Yalnızlaşan Bedenler ve Düşünceler (Deneme)
 SAYI 3: Kendini Bilmek (Deneme), Kıtık Görmeyenler (Öykü)
 SAYI 4: Güzel Yaşamak ve Güzelliklerle Yaşamak (Deneme)
 SAYI 5: Arkadaş ve Arkadaşlık (Deneme)
 SAYI 6: Karşı Duruş (Öykü)
 SAYI 7: Kardeş Olmak (Deneme)
 SAYI 8: Bir Mahalle Ailemiz Vardı Bizim (Deneme), İki Sevinç Arası İki Hüzün (Öykü)
 SAYI 9: Kibirli Olmak (Deneme), Ekmeğe Saygı (Öykü)
 SAYI 10: Sevmek ve Sevmemek (Deneme), Bir Adım İleride Olanlar (Öykü)
 SAYI 11: Doğrular ve Yanlışlar (Deneme), Acı Bademler (Öykü)

ŞEVKET YÜCEL :

SAYI 1: Zaman- Çiçek Çiçek Sözcüklerle Gel (şiiir)
 SAYI 5: Sevginin Olgunlaşması (Deneme)
 SAYI 11: Halka Gidebilmek (Deneme), Uyku ve Yılan (Öykü), Neden Seviyorum Seni (şiiir)

BAHAETTİN KARAKOÇ:

SAYI 6: Her Mevsim Gündemdesin (şiiir)

MUSTAFA OKUMUŞ :

SAYI 1: İnsan ve Sevgi (Deneme)
 SAYI 2: Birazda Kendimizi Sorgulamalıyız (Deneme)
 SAYI 3: Düşünce (Deneme)
 SAYI 4: Mezarlıklar (Deneme)
 SAYI 5: Almancı Bekir (Öykü)
 SAYI 6: İnsanı Gerçek Kişiliğiyle Tanımak Zor İştir (Deneme)
 SAYI 8: Kitapların Tadı (Deneme)
 SAYI 9: Sözcüklerin Valsi (Deneme)
 SAYI 10: Tepkilerimizi Ön Yargılarımızdan Arındırabiliyor muyuz (Deneme)
 SAYI 11: Sanatçıya Kibir Yakışır mı (Deneme)

İHSAN YÜCEL :

SAYI 1: Çocuklarda Yaşamak (Deneme)
 SAYI 2: Dünya Hepimizin (Deneme)
 SAYI 3: İlk yaz Coşkusu (Deneme)
 SAYI 4: Gözler (Deneme)
 SAYI 5: Kahramanmaraş'ın Eski Çarşıları (Gezi Anlatısı)
 SAYI 6: Varyemezlik (Deneme), Kendini Yenileyen Bir Kent (Gezi Anlatısı)
 SAYI 7: Reyhan Kokuşlu Şiiirler: Ramazan Aksu (İnceleme)
 SAYI 8: Kahramanmaraş'ın Unutulmaz Yaylaları (Gezi Anlatısı)
 SAYI 9: Farklı Olmak (Deneme)
 SAYI 10: Aşk Dedğin (Deneme)
 SAYI 11: Şevket Yücel ve Doğa (Deneme), Kahramanmaraş'ın Gizemli Sokakları (Gezi Anlatısı)

CELALETTİN KURT :

SAYI 7: Ferahnaz (şiiir)
 SAYI 9: Gelişin Güller Vardiyası (şiiir)
 SAYI 11: Gül Vakti (şiiir)

YASİN MORTAŞ :

SAYI 1: Saçlarında Gece Bayılır (şiiir)
 SAYI 2: Güneşi Alımda Tutuşan (şiiir)
 SAYI 6: Aşk Kayıtları (şiiir)

HIZIR İRFAN ÖNDER :

SAYI 4: Üçlemeler (şiiir)
 SAYI 6: Akşam Üçlemeleri (şiiir)
 SAYI 7: Annem (şiiir)

İNCİ OKUMUŞ :

SAYI 1: Adım Adım Maraş 1 (şiiir)
 SAYI 2: Adım Adım Maraş 2 (şiiir)
 SAYI 3: Eyvah Aşk Düştü (şiiir)

İBRAHİM KILINÇ :

SAYI 2: Keklik (Öykü)
 SAYI 3: Kurt Eniği Kurt Olur (Öykü)
 SAYI 4: Bizim Karacaoğlanımız (İnceleme)
 SAYI 5: Türkmen Takvimi (Araştırma)
 SAYI 6: Onu Eşinin Kucağında Vurdular (Öykü)
 SAYI 8: Kamalak (Öykü)
 SAYI 9: Ardıç (Öykü)
 SAYI 10: Yavru Tavşan (Öykü)
 SAYI 11: Cennetin Suyu Kurumuş (Gezisel Anlatı)

HARİKA UFUK :

SAYI 1: Hoşgörü (şiiir)
 SAYI 2: Senin Şarkı Tutmadı (Öykü)
 SAYI 3: Gerçek (şiiir)

SAYI 4: Erguvan Rengi Bengi Yalnızlıklar (şiir)
SAYI 5: Yağmurdaki Düş İzleri (Öykü)
SAYI 6: Eskitilmiş İki Damla Gözyaşı (şiir)
SAYI 7: Beklenti (şiir)
SAYI 8: Yarım ve Tam (şiir)
SAYI 10: Hoyratlar
SAYI 11: Söyleşi (Sevinç Tofiqqızı)

MEHLİKA GÜL :

SAYI 3: Konuşur (şiir)
SAYI 4: Doğrulardan Ol (şiir)
SAYI 5: Bu Şehirde (şiir)
SAYI 7: Ve (şiir)

GÜLÇİN ÇINAR GÖKÇETEPE :

SAYI 5: Söyleşi (Yalçın Yücel)
SAYI 6: Diğerleri Gibi Değilim (şiir)
SAYI 7: Yürekteki Betonlaşma (şiir)
SAYI 10: Kim Darıldı ki (şiir)
SAYI 11: Bu Yüzdendir (şiir)

A.İHSAN MIHÇI :

SAYI 3: Ölümsüz Ahlat Ağacı (Öykü)

ŞEVKET BULUT :

SAYI 2 : Al Karısı (Öykü)
SAYI 10: Odacı Mehmet Efendi (Öykü)

İŞILAY YEŞİLSU :

SAYI 1: Savaş Sonrası (şiir)
SAYI 3: Bizi Seyrederken mi (şiir)
SAYI 4: Seveceksen Böyle Sev (şiir)
SAYI 5: Kışa Dönüşüyor (şiir)
SAYI 6: Bu Kez de (şiir)
SAYI 7: Nice Olacak (şiir)
SAYI 8: Nev-bahar Olsun (şiir)
SAYI 9: Bilsinler ki (şiir)
SAYI 10: İki Yüzü (şiir)
SAYI 11: Çaresiz (şiir)

MUHLİS SALİHOĞLU :

SAYI 2: Adsız Şiir (şiir)
SAYI 3: Güneş Şarkıları (şiir)
SAYI 11: Gökçetepe Akşamı (şiir)

DEMET DUYULER DOĞAN :

SAYI 3: Sızı (şiir)

NEVZAT KIRKPINAR:

SAYI 1: Yanımda (şiir)
SAYI 2: Göremediklerimiz (şiir)
SAYI 3: İnsaniyla Anadolu (şiir)

VADİ ÇİÇEKLİ :

SAYI 2: Senden Uzakta (şiir)
SAYI 3: Poyrazla Birlikte (şiir)

ESHABİL KARADEMİR :

SAYI 1: Noktayı Koyma Zamanı (şiir)

NEZİHE SAYIN YILMAZ :

SAYI 4: Resim
SAYI 5: Resim (Kapak)

AYŞE DAĞLIOĞLU KAT :

SAYI 7: Çocuk Olmak (şiir)
SAYI 8: Yüzünde Toz Duman Eskilik (şiir)
SAYI 9: Düşleri Dilsizce Gömülür Bir Güzelin (şiir)

MEHMET MORTAŞ :

SAYI 1: Acıyla Yoğrulmuş Yokuşları Maraş'ın (şiir)
SAYI 2: Hüzün Renginde Bir Zaman (şiir)
SAYI 3: Yüreğimin Köreldiğini (şiir)

NECATİ KIRAZ :

SAYI 7: Resim (Kapak)
SAYI 8: Resim (Kapak)

MEHMET AKİF ORÇAN :

SAYI 4: Resim

İBRAHİM ÖZGÜN :

SAYI 4: Umutlarla (şiir)

MİNE DEMİR :

SAYI 1: Sevgi Yoksul Düşmeden (Deneme)
SAYI 3: Dön Geri Gel (şiir)

EMİNE SEVİNÇ ÖKSÜZOĞLU :

SAYI 1: Sukut-ı Aşk (şiir)
SAYI : Kambur Fatma (Öykü)
SAYI 3: Zamansız (şiir)
SAYI 4: İncir Ağacı (Öykü)
SAYI 8: Şairce Ölüyorum (şiir)

HACI ALİ ÖZTURAN :

SAYI 1: Bisküvi Ekmek (Anı)
SAYI 7: Tinton Ehmet (Öykü)
SAYI 8: Rubailer

HANİFİ YILMAZ :

SAYI 4: Sitem Gazeli
SAYI 5: Gazel
SAYI 6: Sahilde Bir Kırmızı Gül (şiir)
SAYI 7: Hz. Adem (Gazel)
SAYI 8: Ah Şu Mehtap (şiir)
SAYI 9: Sevdik Be Usta (şiir)
SAYI 10: Hüzün Topluyorum (şiir)
SAYI 11: Merhum Akif (şiir)

ÜMİT PARSIL :

SAYI 1: Sanatta Estetik
SAYI 2: Sanat ve Güzellik

SAYI 3: Söyleşi (M.akif Orçan)
 SAYI 5: Ayasofya'nın Tarihi Yapılışı Sırları
 SAYI 6: Söyleşi (Fatih Karapınar)
 SAYI 7: Sanatı İnceleyen Bilim Dalları
 SAYI 8: Sanat Sosyolojisi
 SAYI 11: Resim (Kapak)

DERYA BAYTON :

SAYI 5: Karatün (şiir)
 SAYI 6: Girdap (şiir)
 SAYI 7: Savaş (şiir)
 SAYI 10: Hiçlik (şiir)

YILMAZ AKÇAKALE :

SAYI 11: Unutulmayan Dostluk (Anı)

M.AKİF BALTUTAN:

SAYI 2: Bu Kaçınıcı Mevsim (şiir)

AHMET İHSAN ASLANTÜRK :

SAYI 2: Resim
 SAYI 3: Resim

GÜNİZ DEMİRCİ:

SAYI 8: Çingene Çocukları (şiir)
 SAYI 11: Bir Hayal Olur (şiir)

FÜSUN BUDAKOĞLU :

SAYI 5: Sesler (şiir)
 SAYI 6: Bahçedeki Sessizlik (şiir)
 SAYI 8: Çöplükteki Yaşam (Öykü)
 SAYI 10: Gelişin Güller Vardiyası (şiir)

A.İHSAN KEKEÇ :

SAYI 11: Gün Ortası Görülen Düş (şiir)

GÜLDANE AKARSU :

SAYI 5: Yalnızlığım (şiir)
 SAYI 8: İçimizin Güneşli Günleri (şiir)
 SAYI 9: Usandı Artık (şiir)

HASAN HÜSEYİN ESENTEPE :

SAYI 4: Suriyeli Çocuk (şiir)
 SAYI 5: Yorgun Düşen Sözcükler (şiir)
 SAYI 8: Bir Adam (şiir)
 SAYI 10: Rubailer

SEDAT ADANIR :

SAYI 1: En Güzel Ben Ağlarım (şiir)
 SAYI 2: Suyun Kenarında Bir Adam (şiir)
 SAYI 3: Düşünüyorum (şiir)

MUSTAFA ALYAZ :

SAYI 6: Kukla Oynatanları Özledim (Anı)
 SAYI 7: Duymak İstediklerinizi Duyarsınız (Deneme)
 SAYI 9: Yaşar Kemal İle Kız Kulesine Karşı (Öykü)
 SAYI 10: Harflere Binmek (Deneme)

FİĞEN MELTEM HİÇYILMAZ :

SAYI 5: Öfke (şiir)
 SAYI 8: Söyleşi (Mehlika Gül)
 SAYI 9: Boynu Bükük Sevdalarım (şiir)

FİLİZ BAŞARAN KUTLU :

SAYI 5: Kim Duyar Sesini (şiir)

EMEL TÜRKYILMAZ :

SAYI 4: Yine Aşk (şiir)
 SAYI 5: Sevdı Bir Kere (şiir)
 SEVGİ TEMİZTÜRK :
 SAYI 5: Savrulmaz (şiir)

ASENA GÜLERYÜZ :

SAYI 5: Bizim (şiir)

ORHAN AKÇAM:

SAYI 5: Bir Ağacın Dalısın (şiir)

ASUMAN SOYDAN ATASARAY :

SAYI 6: Çalınıyordu Güllüşler (şiir)
 SAYI 8: Pikaplı Radyomuz Vardı (Anı)

ÜLKER DENİZ :

SAYI 6: Kalbime Yağmur Yağacak Bu Gece (şiir)

MURAT ÜZEL :

SAYI 1: Toprak ve İnsan (şiir)
 SAYI 6: Yaşarken (şiir)

RAMAZAN AVCI :

SAYI 1: Çağımıza Yunus'un Penceresinden Bakmak (Deneme)

AHMET YÜZEROĞLU :

SAYI 7: Ahmet Gürnlü (Anı)

GÜLNAR SEMA .

SAYI 8: Güzellik (şiir)
 SAYI 9: Ürayıma Düşdün (şiir)

GÜLNARE ISRAFİLQIZI :

SAYI 10: Kalbim Su İsteyince (şiir)

MURQUZOV KENAN AYDINOĞLU :

SAYI 1: Dünyanın Güzel Seri Yunus Emre'den Gelip (şiir)
 SAYI 7: Göynür Kalbimin Yarası (şiir)

BEYZA PURTAŞ :

SAYI 7: Resim

HİLMİ YAVUZ TOZLUTEPE :

SAYI 10: Bir Başka Bugün (şiir)

SEDA AÇIKSÖZ :

SAYI 4: Yakışır mı Hiç (şiir)
 SAYI 5: Arar Oldum (şiir)
 SAYI 8: Öyle (şiir)

İLKNUR HAN :

SAYI 3: Gülüş – Çocuk (şiiir)

DOĞAN ARIK :

SAYI 3: Mutluluk (Öykü)

SAYI 6: Tatil (Öykü)

HÜSEYİN GÖK :

SAYI 2: Beyaz Bir Kefen (şiiir)

SAYI 6: Donuk Bir Ölüm (şiiir)

SAYI 8: Albatroslarca Kanat Çırparım (şiiir)

SAYI 9: Semender (şiiir)

ÖMER KARAYILAN :

SAYI 1: Sondan Bir Önceki Çağrı (şiiir)

SAYI 3: Manolya (şiiir)

ÖMER BAYDEMİR:

SAYI 6: Papazı Yakmak (Anı)

SAYI 7: Ekmek Kavgası (Öykü)

SAYI 11: Sarāhane (Anı)

PELİN YÜCEL :

SAYI 9: Beli Bükükse Yoksulluğun (Öykü)

GÜL EVİRGEN KILIÇ :

SAYI10: İçimde Soluyor Dudakların (şiiir)

ŞAHİN ÖZBAY :

SAYI 6: Resim

FİGEN GÜL ÇİMEN :

SAYI 5: Geride Kalan Sıcaklık (şiiir)

YUNUS TORUN :

SAYI 3: Resim

SAYI 5: Resim

OĞUZ PAKÖZ :

SAYI 2: Kıрма Kadayıf (Öykü)

SADULLAH KOCAKURT :

SAYI 10: Nerededir (şiiir)

CEVDET ALPEREN :

SAYI 8: Rüya (şiiir)

FİDAN ABBASOVA :

SAYI 1: Sevmiştim (şiiir)

SAYI 6: Sen Beni Bu Kadar Düşünme Bari (şiiir)

SAYI 10: Bir Zaman Gecenin Karanlığında (şiiir)

HARUN KEKLİK :

SAYI 3: Resim (Kapak)

SAYI 10: Resim (Kapak)

CEMAL ESEDULLAQIZI :

SAYI 10: Ben İşte Buyum (şiiir)

KÜBRA DERYA ZORKUN :

SAYI 10: Düş (şiiir)

ALİ KEMAL NACAROĞLU :

SAYI 1: Katillerdendi (Öykü)

NİHAT YÜCEL :

SAYI 4: Rubailer

LÜTFİ BİLİR :

SAYI 10: Ben Gidersem (şiiir)

SAYI 11: Hep Sonradan (şiiir)

AYFER ÖZKAN:

SAYI 7: Ebru

NUR ZELAL CEYLAN :

SAYI 4: Şiirini Topladı Rüzgar (şiiir)

SAYI 7: Son Nefer (Deneme)

GANİRE PASHAYEVA :

SAYI 1: Türk Marşı (şiiir)

SAYI2: Öğrendim (şiiir)

İBRAHİM ÖZPINAR :

SAYI 5: İnsan mı (şiiir)

AYŞE ÇİL :

SAYI 6: Gizem (şiiir)

SAYI 9: İnziva (şiiir)

BEKİR URFALI :

SAYI 3: Sevgili (şiiir)

ŞİFA NUR :

SAYI 6: Bir Avuç Ömür (şiiir)

M.NEDİM ŞEREFOĞLU :

SAYI 3: Dostun Ardından (şiiir)

TÜLAY OKTAN :

SAYI 7: Aynaların Parmak İzleri (Öykü)

SAYI 9: Kedilerin Dili (Öykü)

AHMET MUHİP DIRANAS :

SAYI 10: Şehrin Üstünden Geçen Bulutlar (şiiir)

FAZİL HÜSNÜ DAĞLARCA :

SAYI 11: Vatan Türküsü (şiiir)

CAHİT SITKI TARANCI :

SAYI 9: Memleket İsterim – Şaşırdım Kaldım (şiiir)

AHMET HAŞİM :

SAYI 7: Merdiven – Tahattur (şiiir)

AHMET HAMDİ TANPINAR :

SAYI 8: Bursa'da Zaman(şiiir)

AŞIK YENER :

SAYI 2: Kız Sen İstanbul'un Neresindensin (şiiir)

SAYI 3: Anlarsın (şiiir)

ABDULLAH RAŞİH :

SAYI 10: Gölgesinde Büyüdün (şiiir)

GEÇMİŞTEN GÜNÜMÜZE

Orhan Veli Kanık

GALATA KÖPRÜSÜ

Dikilir köprü üzerine
Keyifle seyrederim hepinizi.
Kiminiz kürek çeker, sıya sıya;
Kiminiz midye çıkarır dubalardan;
Kiminiz dümen tutar mavnalarda;
Kiminiz çımacıdır, halat başında;
Kiminiz kuştur uçar, şairane;
Kiminiz balıktır, pırıl pırıl;
Kiminiz vapur, kiminiz şamandra;
Kiminiz bulut, havalarda;
Kiminiz çatanadır, kırdığı gibi bacayı
Şıp diye geçer köprünün altından;
Kiminiz düdüktür, öter;
Kiminiz dumandır, tüter;
Ama hepiniz, hepiniz...
Hepiniz geçim derdinde.
Bir ben miyim keyif ehli içinizde?
Bakmayın, gün olur, ben de
Bir şiir söylerim belki sizlere dair,
Elime üç beş kuruş geçer,
Karnım doyar benim de.